

NEMES KLÁRA

FÉNYFELHŐK

(a drámát megtörtént események ihlették)

HELYSZÍN

2010, valahol Németországban, egy ápolócentrumban

SZEREPLŐK

HAVASI NELLY / negyvenes éveiben jár, takarító

DR. PETER HARTMANN / ötvenes éveiben jár, az ápolócentrum lakója

PAUL HARTMANN / Dr. Peter Hartmann apja, az ápolócentrum lakója

JONAS BERG / Dr. Peter Hartmann barátja, az ápolócentrum igazgatója

ROSA BRAUN / az ápolócentrum ápolási vezetője

JOHANNA / Dr. Peter Hartmann felesége

JAN / szakápoló

HELENA / ápoló asszisztens

LEILA / takarító, török nemzetiségű

FRAU STOLZ / az ápoló centrum személyzeti vezetője

ÚJ TAKARÍTÓ

ELLENŐR/HANG

I. FELVONÁS

1.

Dr. Peter Hartmann szobája

Nelly és Leila belépnek. A szoba tágas, világos, szellős, tele könyvekkel, az ÉK-i részen, a szekrénypolcokon apróbb, nagyobb bagolyfigurákkal. Jobb oldalt egy festőállvány áll, üresen. A bejárattal szemben óriás ablak, erkélyre nyíló üvegajtóval. Az ablak előtt álló hatalmas tervezőasztal lapja tele szétszórt vázlatokkal, szétforgácsolt ceruzákkal. A szoba közepén egy dohányzóasztal két fotellal. Mögötte egy kényelmes, elektromosan irányítható ágy, éjjeliszekrény, vonalas telefont. A bejáratnál baloldalt a fürdőszoba, törölközők széthajítva. A szobából látni lehet az erkélyen pompázó virágokat, és az ápoló centrumot körülvevő óriási fákat.

Nyár van, nagy meleg, a takarítók sötétkék egyenruhában.

LEILA: Ezt a szobát utálom a legjobban! Ez a bolond arra nem képes, hogy a pipadohányt a szemetesbe szórja! Minden tiszta kosz! És milyen büdös, pfúj!

NELLY: Ki lakik itt?

LEILA: Majd meglátod. Nem áll szóba a mi fajtánkkal.

Teszed le azokat a papírokat, szigorúan megtiltotta, hogy hozzájuk érjünk!

NELLY: Csodálatosak ezek a képek!

LEILA: Értesz is hozzá! Szerintem inkább borzalmasak! Mindig mondtam, nem normális ez az ember...Na lássunk munkához, még húsz szoba vár ránk. Egy porszem sem maradhat utánunk, mert jön az Ellenőr, és amint hibát talál, beírja a mappánkba, aztán a hét végén felolvassa mindenki előtt, hogy szégyenkezzünk. A sarkokat figyeld a legjobban, meg a csöveket. Minden alkalommal végig húzza rajtuk az ujját. Meg kell bolondulni!

NELLY: Hogy lehet harminc szobát, a közös nagyfürdőt, az ebédlőt, és a folyosót napi nyolc óra alatt ennyire pontosan kitakarítani? Még így is lehetetlennek tűnik, hogy ketten vagyunk.

LEILA: Úgy, hogy a kezed jár, nem a szád. Tizenöt percnél tovább nem maradhatsz egy helyen. Holnaptól egyedül leszel a szinten.

NELLY: Ha utánaszámolok, még ennyi időt sem tölthetek egy szobában. Ez fizikai képtelenség.

LEILA: Majd meglátod, hogy nem az! A harmincból három apartman, saját konyhával. Mindhárom idős hölgy kedves, kapsz majd tőlük csokoládét. Fogadd el, mert ha nem teszed, később amint visszajövök, már nekem sem adnak. Mindent el kell fogadnod, érted? Ha pénzt adnak, azt is! Egy-két Eurót szoktak a tenyerembe nyomni, szerdánként. Jegyezd meg, náluk mindig csak ezen a napon takarítasz!

NELLY: Frau Lutz azt mondta, tilos a lakóktól pénzt elfogadni.

LEILA: Mivel érdekelted ki, hogy pont téged küldtek a nyakamra?

NELLY: Sajnálom, hogy elégedetlen vagy velem.

LEILA: Kiepítettem egy jól működő rendszert, és most minden romba dől! Hát ne legyek ideges? Rendben, csináld ahogy akarod, de a csokoládét, és ha időközben meggondolod magad, akkor a többit is fogadd el! Nem lesz belőle bajod! Meglátod, később még hálás leszel érte!

NELLY: Nem szeretném elveszíteni a munkámat.

LEILA: Szerinted a többiek visszautasítják az ajándékokat?

NELLY: Talán nem is kapok, mert új vagyok.

LEILA: Látod! Ez is megtörténhet!

NELLY: Éppen ezért ne is rágódjunk rajta, inkább mutasd meg a kritikus pontokat, hogy tudjam, mire figyeljek.

LEILA: Miket? A kritikus pontokat?

NELLY: A sarkokon és a csöveken kívül még mit vizsgálnak a legszigorúbban?

LEILA: A fürdőszobát. Ott van a legtöbb munka. Főleg, ha ehhez a szobához érsz. Ez az utálatos ember ott szemetel, ahol csak tud. Hadd dolgozzunk, azért vagyunk itt!

NELLY: Nem túlzod el?

LEILA: Majd meglátod!

NELLY: Igaz, rengeteg az összegyűrt papír a szemetes körül, de ezek *(szétnyit egyet)* csak elrontott vázlatok.

LEILA: Ami nem az asztalon van, az szemét, és ki kell dobni. Ez a szoba mindig tíz órakor kerül sorra. Nem előbb, és nem később. Ilyenkor a lakót leviszik a parkba, és mire visszajön tiszta minden, vagy néhány percig. Ha nem fejeznéd be a takarítást, kint vár a folyosón. A porszívót ne felejtse a raktárban, mert később nehéz lesz érte menni! Jaj, ez a dohány szag! Teljesen belefájdul a fejem!

NELLY: Én szeretem az illatát.

LEILA: Dobd már a szemetesbe azt a nyomorult papírt!

NELLY: Biztos szabad? És ha csak lecsúszott az asztalról?

LEILA: Miket beszélsz összevissza? Dehogyan csúszott! Ha továbbra is azon töprengsz kidobhatod-e, akkor itt ragadsz le legtovább. Nem lesz elegendő idő a szobákra, és a félórás szünetben is dolgoznod kell. Ráadásul összegyűrte, nem látod?

NELLY: Attól, hogy nem tetszett neki, még nem jelenti azt, hogy később nincs szüksége rá. A művészek amolyan kaotikus rendben élnek.

LEILA: Az asztal alatt lévő összes papír szemét.

NELLY: Jelezni fogom a csoportvezetőnek, hogy ezekért felelősséget nem vállalok.

LEILA: Nem tudom eddig hol dolgoztál, és nem is érdekel. Itt ez a szabály, és ha nem követed a munkaköri utasításokat, akkor hamar munkanélküli leszel. Na végre! Mi lesz itt a távollétem alatt?!

NELLY: Hidd el, minden rendben lesz.

LEILA: Ajánlom is!

NELLY: Maximalista vagyok. Éppen ezért a szobákat a lehető legnagyobb pontossággal takarítom majd.

LEILA: Na azért ne légy annyira maximalista.

NELLY: Először biztos sok hibát talál majd az Ellenőr, de hidd el, gyorsan tanulok. Néhány nap, és úgy takarítok, mint te.

LEILA: Ugye tudod, hogy csak helyettesítesz? Nehogy azt hidd, elfoglalhatod a helyem! Az összes lakó tudja a szinten, hogy csak egy hónap szabadságra megyek. Utána én dolgozok az első emeleten. Csak én. Megértetted?

NELLY: Természetesen.

LEILA: Visszajövök.

NELLY: Megértettem.

LEILA: Már régóta itt élek. A családom is.

NELLY: Szerencsés vagy.

LEILA: A férjem családja is. Ők már több mint negyven éve.

NELLY: Dolgozni jöttem ki, nem letelepedni.

LEILA: Majd itt ragadsz.

NELLY: Nem hinném.

LEILA: Ha pénzt keresni jöttél, maradsz. Vagy ugyanezt a fizetést megkapod a hazádban? Na ugye! Megmondtam én. Maradsz. Csak nem az én helyemen. Két hónap és lejár a próbaidőm. Akkor végre fellélegezhetek!

NELLY: Ezért legyél nyugodt. Én még csak most kezdek. Következő hónaptól a másodikon leszek. Vagy attól félsz, hogy majd itt tartanak?

LEILA: Attól biztos nem. A lakók alig várják, hogy visszajöjjenek.

NELLY: Hát akkor? Mi a baj?

LEILA: Négy hét hosszú idő.

NELLY: Tudod mit? Maradj, ha ennyire félted a helyed.

LEILA: A kisebbik fiam nőszül. Nagyon várnak. Mennem kell. Ők még Törökországban élnek.

NELLY: Tőlem nem kell tartanod.

LEILA: Ki tudja. Nem ismerlek, hogy bízhatnék meg benned?

NELLY: Nem lehet meggyőzni azt, aki nem akarja! Feleslegesen beszélek, úgysem hallod meg, amit mondok. Ráadásul itt állunk már hosszú ideje, ahelyett hogy haladnánk.

LEILA: Ne a szád járjon, hanem a kezed! Így soha sem készülünk el! Mondtam, hogy nézz fölfelé! Még ott is van valami, nem látod? *(megcsúszik egy ceruzán)* Na, de ilyet! Még a nyakam töröm! *(török nyelven hadarni kezd, aztán váratlanul elhallgat)* Hallottad?

NELLY: Mit?

LEILA: Ez biztosan ő lesz!

NELLY: Miért félsz tőle ennyire?

LEILA: Gyorsabban végzünk, ha én átmegegyek a következő szobába. Tudod te mit kell csinálni! *(választ sem várva elsiet)*

Nelly munka közben énekel. Nem veszi észre a lassan nyíló ajtóban megjelenő kerekesszékekben ülő férfit.

DR. PETER HARTMANN: Ha kérhetném, a vázlateimat hagyja a helyén... Ne vágjon már ilyen ijedt képet, nem szellemet lát!

NELLY: Bocsánatot kérek.

DR. PETER HARTMANN: Ugyan minek?

NELLY: Nem bántottam a képeit, csak a dohányport töröltem le az asztal széléről.

DR. PETER HARTMANN: Megtalálta a pipámat? Valahova lettem, de nem tudom hova.

NELLY: Talán, ami a kezében van.

DR. PETER HARTMANN: Ez egy másik. Ne törődjön vele, majd megkeresem. Maga új? Még nem láttam itt.

NELLY: Ez az első napom.

DR. PETER HARTMANN: Melyik ország a hazája?

NELLY: Magyarország.

DR. PETER HARTMANN: Egyszer nyaraltam a Plattensee-nél. Pont úgy bámultam, mint maga most engem.

NELLY: Elnézést kérek.

DR. PETER HARTMANN: Miért kér állandóan bocsánatot? Én vagyok, aki udvariatlanul feltartja. Kész a szobám?

NELLY: Nem. Elnézést.

DR. PETER HARTMANN: Már megint... Nem unja?

NELLY: A toalettet kell még kitakarítanom.

DR. PETER HARTMANN: Remélem akkor is énekel. Csodálkozik? Pedig nem csak én hallottam! Az egész folyosó zengett a hangjától.

NELLY: Ez borzasztó!

DR. PETER HARTMANN: Már hogy lenne borzasztó? Rég hallottam ilyen szép hangot. Gyönyörű a tónusa. És ez a dal! Miről szól?

NELLY: A szerelemről.

DR. PETER HARTMANN: Gondolhattam volna.

NELLY: Hogyan kérem?

DR. PETER HARTMANN: Miről másról énekelhetne egy fiatal nő, mint a szerelemről!

NELLY: Nem vagyok fiatal.

DR. PETER HARTMANN: Hozzám képest biztosan az.

NELLY: Közelebb vagyok az ötvenhez, mint a negyvenhez.

DR. PETER HARTMANN: Ki hallott még ilyet! Elárulja a korát!

NELLY: Nem egészen, csak sejtetem.

DR. PETER HARTMANN: Én jóval idősebb vagyok.

NELLY: Talán tíz évvel.

DR. PETER HARTMANN: Talán. Mindenesetre elég öreg vagyok ahhoz, hogy szerelmes dalokat énekeljek.

NELLY: Mi baja a szerelemmel?

DR. PETER HARTMANN: Nem hiszek benne.

NELLY: És a szeretetben?

DR. PETER HARTMANN: Miről is beszélünk?

NELLY: Nem akartam szenvtelen lenni.

DR. PETER HARTMANN: Nehogy meghátráljon! Tetszik az őszintesége. Inkább meséljen magáról. Zenész családba született?

NELLY: Nem. Egy szeretetteljes családba.

DR. PETER HARTMANN: Mit is jelent ez pontosan?

NELLY: Nem hinném, hogy érdekelné.

DR. PETER HARTMANN: Talán igen, talán nem. Szóval?

NELLY: Még kevés a szókincsem, hogy elmagyarázzam.

DR. PETER HARTMANN: Mondja úgy, hogy megértsem. Tehát...

NELLY: A szeretet a családukban olyan, mint a levegő. Elveszünk, ha nem lélegezzük be.

DR. PETER HARTMANN: És most hol a családja?

NELLY: Magyarországon.

DR. PETER HARTMANN: Mióta dolgozik Németországban?

NELLY: Több, mint két éve.

DR. PETER HARTMANN: Levegő nélkül.

NELLY: Van munkám. Kapok fizetést.

DR. PETER HARTMANN: Amit gondolom, hazaküld. Kemény világban élünk.

NELLY: Jéghidegben, tele jégszívűekkel.

DR. PETER HARTMANN: Látja, ebben egyetértünk. Itt minden olyan rideg, még a lelkünk is beledermed... de azért még hisz a szerelem erejében.

Rövid csend.

DR. PETER HARTMANN: Hol is tartottunk? Elkalandoztak a gondolataim.

NELLY: Túl sokat beszéltem.

DR. PETER HARTMANN: Nem hinném.

NELLY: Személyes ügyekről.

DR. PETER HARTMANN: Csak beszélgetünk.

NELLY: Igen, beszélgetünk. De még meg kell csinálnom húsz szobát!

DR. PETER HARTMANN: Rendben, dolgozzon tovább. Zavarja, ha itt maradok?

NELLY: Nem.

DR. Peter Hartmann a tervező asztalhoz gördül, majd hirtelen megfordul.

DR. PETER HARTMANN: A baglyokat is leporolta?

NELLY: Leila. Valami baj van?

DR. PETER HARTMANN (*miközben rendezgeti a madarakat*): Semmi, csak mindegyiknek megvan a saját helye.

NELLY: Pallas Athene szent állata a görög mitológiából.

DR. PETER HARTMANN: Kérem?

NELLY: Valamit helytelenül mondtam?

DR. PETER HARTMANN: Ellenkezőleg.

NELLY: Nekem is van egy bagoly-medálom. Szerencsét hoz. Vagyis remélem.

DR. PETER HARTMANN: A barátaimtól kaptam hármat, még amikor idekerültem. Azt mondták, segíteni fogják az alkotókedvem, és az isteni sugallat sosem hagy el. Azóta gyűjtöm őket. Ha valaki látogatóba jön, baglyot hoz ajándékba.

NELLY: Nem szeretnék udvariatlan lenni, de mióta lakik itt?

DR. PETER HARTMANN: Lassan másfél éve.

NELLY: Bocsásson meg, de akkor igencsak kevés látogatója akad. Talán ha tíz baglyot számolok.

DR. PETER HARTMANN: Hát igen. Ahogy telnek az évek, egyre jobban fogynak a barátaim. Ki kíváncsi egy nyomorékra? Most én kérek elnézést.

NELLY: Más embernek képzeltem.

DR. PETER HARTMANN: Gondolom hallotta, milyen kellemetlen tudok lenni, ha felbosszantanak. Még a lakók sem kedvelnek igazán.

NELLY: Talán mert úgy él itt a szobájában, mint egy pap.

DR. PETER HARTMANN: Ez jó! Mint egy pap!

NELLY: Most rosszul mondtam.

DR. PETER HARTMANN: Mint egy remete, úgy mondjuk. Ismételje!

NELLY: Nem pap, hanem remete.

DR. PETER HARTMANN: Helyes!

NELLY: Ezek szerint a lakókkal se beszélget. Pedig örülnek, ha meghallgatják őket.

DR. PETER HARTMANN: Én a magány híve vagyok.

NELLY: Ezt nem hinném.

DR. PETER HARTMANN: Miért nem?

NELLY: Akkor nem rajzolna képeket. A közönség sok embert jelent.

DR. PETER HARTMANN: Ez attól függ. Néhány fő is lehet.

NELLY: A művész azzal a céllal állítja ki a műveit, hogy minél többen lássák.

DR. PETER HARTMANN: Művésznek tart?

NELLY: Nem az?

DR. PETER HARTMANN: Mostanában nem úgy érzem. Megmondaná miért nevet?

NELLY: Dühös vagyok magamra, hogy nem tudok jobban németül. Nagyon fontos a nyelvtudás. Még egy takarítónőnek is. Most ön mosolyog.

DR. PETER HARTMANN: Ilyent sem hallottam még, hogy valaki dühében nevet!
Különben tudja, hogy magyar szavakat kever a mondatokba?

NELLY: Ha valamit nem tudok németül, azt mondom magyarul. Sajnos. Túl gyorsan mennek a gondolataim, és próbálok fordítani, de nehéz. Sok szót kell még tanulnom.

DR. PETER HARTMANN: A nyelvtan meglepően jól megy. A szókincse is elegendő, csak beszéljen továbbra is ilyen bátran.

NELLY: Naponta tanulok.

DR. PETER HARTMANN: Az nem olyan ijesztő, mint a rajzaim.

NELLY: Biztosan ilyennek kell lenniük. Képregény lesz?

DR. PETER HARTMANN: Illusztrációk egy mesekönyvhöz.

NELLY: Ez melyik meséhez?

DR. PETER HARTMANN: A piros sapkácska.

NELLY: Grimm mese, az eredeti horror történet. Nálunk Piroska és a farkas címen ismerik.
Természetesen átdolgozott formájában. A gyerekek imádják!

DR. PETER HARTMANN: A mai nap valóban a meglepetések napja.

NELLY: Azt gondoltam kiállításra készülnek.

DR. PETER HARTMANN: Először egy galériában lesz látható valamennyi. A megnyitón elhangzik majd néhány részlet a rémmesékből is. Természetesen felnőttek részére.

NELLY: Nagyon érdekes.

DR. PETER HARTMANN: Szerintem is.

NELLY: A fürdőt még muszáj kitakarítanom.

DR. PETER HARTMANN: Ne foglalkozzon vele.

NELLY: Ha jön az ellenőrzés...

DR. PETER HARTMANN: Bízva rám, majd lerendezem. Holnap is maga kapja a szobámat?

NELLY: Egy hónapig helyettesítem a kolléganőmet.

DR. PETER HARTMANN: Aki eddig takarított nálam? Rémesen hangos. Természetesen egy szót sem értek abból, amit mond, mert mindig az anyanyelvén hadar. Nem kedvel engem.

EGY HANG (*LEILA*): Nelly!

DR. PETER HARTMANN: Na, ő lenne az. Szóval egy teljes hónapig nem lesz itt. Helyes.

ISMÉTELTEN: Nelly! (*aztán szapora kopogás az ajtón*) Gyere már, szünetet tartunk!

DR. PETER HARTMANN: Menjen, ilyen kemény fizikai munka mellett ennie kell. A holnapi viszont látásra. Nelly.

NELLY (*visszafordul az ajtóból*): Köszönöm a beszélgetést Herr Doktor Peter Hartmann. Viszont látásra! (*Nelly el*)

DR. PETER HARTMANN: Megőrülök! Mióta adok egy takarítónő véleményére? Mi jön még ezután?

Kopogás az ajtón.

DR. PETER HARTMANN: Igen kérem!

HANG (*ELLENŐR*): Ellenőrzés!

DR. PETER HARTMANN: Most nem alkalmas!

HANG (*ELLENŐR*): Jöjjenek vissza később?

DR. PETER HARTMANN: Később sem alkalmas.

HANG (*ELLENŐR*): Herr Doktor, kérem, muszáj ellenőriznem a szobáját!

DR. PETER HARTMANN: Be ne jöjjön az engedélyem nélkül! Itt ülök mezítelen!

HANG (*ELLENŐR*): Szólok a nővérnek!...Helena, jöjjön gyorsan, segítségre van szükségem!

Szapora lépések zaja. Határozott kopogás az ajtón, majd választ sem várva Helena lép a szobába.

HELENA: Herr Doktor! Ilyen szép időben nincs helye a szomorkodásnak!

DR. PETER HARTMANN: Helena kisasszony, kérem hagyjon magamra.

HELENA: Esetleg talán tisztába kellene tennem?

DR. PETER HARTMANN: Menjen, amíg udvarias vagyok!

HELENA: Rövid időn belül ebédelünk.

DR. PETER HARTMANN: Ma egyedül megyek az ebédlőbe.

HELENA: Biztos abban, hogy sikerülni fog?

DR. PETER HARTMANN: Menjen már az Istenért! Ha segítséget kérek, csengetek!

HELENA: Rendben. Akkor ott, nemsokára! (*Helena el, még hallani, amit az Ellenőrnek mond*) Talán később, most nagyon ingerült. A délutáni gyógyszerétől majd nyugodtabb lesz.

Kopognak. Paul Hartmann lép be tétovázva.

PAUL HARTMANN: Bejöhetek?

DR. PETER HARTMANN Természetesen.

PAUL HARTMANN : Hogy állsz a munkáddal?

DR. PETER HARTMANN: Rosszul.

PAUL HARTMANN: Csak azért bátorkodom rákérdezni, mert Johanna telefonált, hogy hamarosan meglátogat.

DR. PETER HARTMANN: Nem örülök neki.

PAUL HARTMANN: Már el is indult.

DR. PETER HARTMANN: És miért nem engem hívott?

PAUL HARTMANN: Mert amint meghallod a hangját, leteszed a telefonkagylót.

DR. PETER HARTMANN: Ugyan apa...

PAUL HARTMANN: Múlt héten azt ígérted neki, hogy mára elkészülsz a vázlataiddal.

DR. PETER HARTMANN: Igazad van.

PAUL HARTMANN: Peter, az életet el kell fogadnod olyannak amilyen. Sajnos ezen nem tudsz változtatni.

DR. PETER HARTMANN: Mondja az, aki két lábon jár.

PAUL HARTMANN: Szívesebben lennék a helyedben, mint gondolnád.

DR. PETER HARTMANN: Bocsáss meg kérlek. Ma egy kicsit feszült vagyok.

PAUL HARTMANN: Az ebédlőben ne mutasd anyád előtt. Akkor azonnal sírni kezd.

DR. PETER HARTMANN: Rendben. Összeszedem magam. Még valami?

PAUL HARTMANN: Délután átnézel hozzám? Főzök teát.

DR. PETER HARTMANN: Még nem tudom. Jonasé-kat várom három órára. Talán utána, de nem ígérem biztosra.

PAUL HARTMANN: Rendben. Akkor talán holnap.

Váratlanul kicsapódik az ajtó és Johanna viharzik be szélesebesen. Elegáns nyári ruhája szinte lebeg a légben, széles karimájú kalapja néhány másodperc alatt a dohányzóasztalon landol.

JOHANNA: Szervusz! Hogy vagy drágám? Elnézést Paul, csak most vettelek észre!

PAUL HARTMANN: Én most megyek is. (Johanna felé) Johanna! (DR. Peter Hartmann felé) Anyáddal sétálunk még egy kicsit ebéd előtt. A későbbi viszont látásra!

DR. PETER HARTMANN: Szervusz apa.

Paul Hartmann lassan elhagyja a szobát. Johanna az üres festőállványhoz lép.

JOHANNA: Látom sokat dolgoztál.

DR. PETER HARTMANN: Meglehetősen.

JOHANNA: És, hol vannak a képek?

DR. PETER HARTMANN: A vázlatok. Emlékezetem szerint abban egyeztünk meg.

JOHANNA: Akkor láthatnám a vázlatokat?

DR. Peter Hartmann néhány papírt a tervezőasztal széle felé csúsztat. Johanna rájuk pillant.

JOHANNA: Ezek a régiék, és még vázlatnak is rosszak.

DR. PETER HARTMANN: Pedig nincs más.

JOHANNA: Idefigyelj Peter! Már hónapok óta raboljuk egymás idejét. Ennek semmi értelme.

DR. PETER HARTMANN: Valóban? És erre most jöttél rá? Én már évek óta hajtogatom.

JOHANNA: Miért nem veszel komolyan? Megpróbálok segíteni, de minden hiába, ha nem engeded!

DR. PETER HARTMANN: Nem megy.

JOHANNA: Mi van veled?

DR. PETER HARTMANN: Nincs ihletem. Ilyen egyszerű az egész.

JOHANNA: Pont most nem hagyhatod el magad!

DR. PETER HARTMANN: Kiegttem. Már rég. Vége.

JOHANNA: Te mindig olyan erős voltál, olyan energikus, olyan csodálatraméltóan tehetséges! Az nem lehet, hogy most hirtelen feladj mindent!

DR. PETER HARTMANN: Szép lassan mindenki elhagyott, a barátaim, a kollégáim, az ügynököm. Mondd, mért tartasz még ki mellettem? Miért nem éled végre a saját életed?

JOHANNA: Emlékszel Párizsra? Esernyővel a kezünkben sétáltunk végig a Szajna partján, miközben megállíthatatlanul szakadt az eső. Remegtem, de nem attól, hogy fáztam, hanem a közelségedtől. A szívemben éreztem minden szívdobbanásod. Már akkor tudtam, hogy te vagy az a férfi az életemben, akiért bármit feladnék.

DR. PETER HARTMANN: Valahogy másként emlékszem az egészre. Hideg, és nedves napokat fogtunk ki a nyaralásra. Folyamatosan hajtogattad, mást reméltél Párizstól. A

lehetőséget kapcsolatunk tisztázásához, hiszen akkor egy fejezet végén jártunk, és tanácstalanok voltunk, hogyan tovább.

JOHANNA: Hogy lehetsz ennyire kegyetlen?

DR. PETER HARTMANN: Kegyetlen? Én? Hiszen a legjobb barátommal csaltál meg kedvesem! Erről szólt Párizs, a szembesülésről, és a megbocsátásról. Szükségtelen szentimentális ködbe burkolni a múltat.

JOHANNA: Természetesen én vagyok a hibás, mint mindig. A te nőügyeid nem számítanak!

DR. PETER HARTMANN: Ne kezd el megint. Belefáradtam a féltékenységi rohamaidba.

JOHANNA: Bezzeg Írországból nem zavart! Bárkit megkaptál, akit csak akartál!

DR. PETER HARTMANN: Itt ülök ebben a kerekesszékekben, és hallgatom a rám zúdított, agyoncsépeelt, ráadásul valótlán sérelmeket, miközben a béna lábaimat tapogatom, és találgatom, vajon tényleg én vagyok ebben a nyomorék testben?

Lassan haldoklom, te pedig itt lángolsz előttem, elképzelt eseményeket ecsetelve, hogy enyhíts a saját fájdalmadon. Mert tisztában vagy vele, hogy csak a hűtlenséged jogosságát akarod igazolni velem szemben.

JOHANNA: Peter, miket mondasz?

DR. PETER HARTMANN: Az igazat, Johanna, az igazat.

JOHANNA: Az a kaland csak a bosszú eszköze volt, jól tudod! Számomra nem jelentett semmit.

DR. PETER HARTMANN: Hátúróld döfted belém a konyhakést.

JOHANNA: Azóta bűnhődöm nap, mint nap. Helmut is gyötrődik, harminc éves barátságok ment tönkre.

DR. PETER HARTMANN: Gondolatok volna erre akkor, azon a szégyenletes estén, amikor a saját ágyamban csaltatok meg mindketten.

JOHANNA: Mert kiprovokáltad!

DR. PETER HARTMAN: Én?

JOHANNA: Igen, te! A fennhéjázó modoroddal, a laza életmódoddal, azzal, hogy az öledbe hullott minden! Mindenkit irritált a szerencséd, és ahogy azt kezelted.

DR. PETER HARTMANN: Az Isten áldjon meg Johanna, nézz már rám! Miféle szerencséről beszélsz?

JOHANNA: Arról az óriási tehetségről, amely mindenki más fölé emelt. Több nyelven beszélsz, orvos vagy, zenész, festő!

DR. PETER HARTMANN: Mit értem el vele? Belül rohad a testem, és nincs, ami megállítaná ezt a folyamatot!

JOHANNA: Peter!

DR. PETER HARTMANN: Fölöslegesen marcangoljuk egymást. Én már magam mögött hagytam a múltam. Nem cipelem tovább a fájdalmas emlékeket. Próbálok megbékélni a jelennel.

JOHANNA: És a jövőd?

DR. PETER HARTMANN: Arra nem gondolok.

JOHANNA: Talán, ha...

DR. PETER HARTMANN: Talán, ha mi?

JOHANNA: Ha akkor... az a baba...

DR. PETER HARTMANN: Még egy átkozott nyomorék a családba!

JOHANNA: Peter!

DR. PETER HARTMANN: Azt hittem, már rég lezártuk ezt a témát.

JOHANNA: Ha engedted volna megszületni, akkor lenne célja az életednek!

DR. PETER HARTMANN: Úgy gondolod? Hálát adok Istennek, amiért még időben sikerült megakadályoznom a baklövés beteljesedését.

JOHANNA: Hálát? Egy születendő lélek haláláért? Ez istenkáromlás.

DR. PETER HARTMANN: Nincs annál gyötrőbb érzés, mint végignézni a gyermeked szenvedését.

JOHANNA: És Paul?

DR. PETER HARTMANN: Ő magába fojt minden gyötrő érzést, miközben mélyen belül, izzó parázsként égeti lelkét a fájdalom. Én nem vagyok az apám. Képtelen lennék feldolgozni, hogy megfogantatásától kezdve kegyetlen sorsra ítélttem a gyermekem.

JOHANNA: Talán egészséges lett volna.

DR. PETER HARTMANN: A kétely szétmarcangolta volna a mindennapjainkat.

JOHANNA: Korábban harcoltál a sorssal szemben.

DR. PETER HARTMANN: Az akkor volt.

JOHANNA: Hol van az a férfi, akit megismertem?

DR. PETER HARTMANN: A férfi már nem létezik.

JOHANNA: Talán fizikailag nem, de szellemileg igen.

DR. PETER HARTMANN: Esetleg néhány évig.

JOHANNA: Honnan tudod? Az orvostudomány rohamosan fejlődik, talán erre a betegségre is találnak megoldást!

DR. PETER HARTMANN: Naiv voltam, amikor azt képzeltem, anyámtól örökölt genetikai kódomat képes leszek átprogramozni. Hiú reményem végigkísérte medikusi éveimet,

megmérgezve gondolataimat, döntéseimet. Mindenki biztatott, de vajon milyen hangokat fojtottak vissza szívük mélyébe?

JOHANNA: Olyan megszállottan kerested a megoldást, hogy hittek benned.

DR. PETER HARTMANN: Erre az áttörésre csak a Teremtő képes.

JOHANNA: Újabb kifogás! Meglehetősen sok van belőle! A legnagyobb probléma abból adódik, hogy még idő előtt lemondta az életről.

DR. PETER HARTMANN: Ezt tettem volna? Az még nem jutott az eszedbe, hogy a környezetemet akartam megkímélni az elkövetkezendő terhektől? Te is tisztában voltál a helyzettel, amikor hozzám jöttél, hogy bármikor megtörténhet a leépülés.

JOHANNA: Csakhogy nem gondoltam rá, mert szerelmes szívem minden dobbanása azt súgta, ha te viszont szeretsz minden rendben lesz.

DR. PETER HARTMANN: Ezért állítják sokan, hogy a szerelem vakká teszi az embert. De most már, gondolom, tisztán látsz. Egy rakás roncs mellett horgonyoztál le kedvesem.

JOHANNA: Harcolj! Én segítek!

DR. PETER HARTMANN: Valóban?

JOHANNA: Úgy kérdezed, mintha eddig nem tettem volna. Belegondoltál már egyszer is az én helyzetembe? Isten a megmondhatója, hogy igyekeztem mindig a kedvedben járni. Bármit megtettem, amit csak kértél. Elég volt egyszer mondanod, és én máris ugrottam. Pedig hány álmatlan órát, éjszakát éltem át, kétségbeesett vágyakozással utánad, miközben te, ki tudja hol voltál.

DR. PETER HARTMANN: Miért akarsz segíteni, ha ennyi fájdalmat okoztam?

JOHANNA: Kötelességemnek érzem. A feleséged vagyok.

DR. PETER HARTMANN: Bármikor elválhatnál. Nem egyszer mondtam már, élj a lehetőséggel.

JOHANNA: Talán eljön az idő, amikor rájössz, együtt sokkal könnyebb átvészelni ezt a helyzetet.

DR. PETER HARTMANN: Púder.

JOHANNA: Nem hiszem el, hogy ezt gondolod rólam. Vagy mégis? Mi ez a vigyor az arcodon? Ki vele, min szórakozol ennyire? Nem bízol bennem.

DR. PETER HARTMANN: Nem bízom én már senkiben sem.

JOHANNA: Pedig jobban tennéd, ha nem üznél el mindenkit magad mellől. A végén még egyedül maradsz a gondolataiddal.

DR. PETER HARTMANN: Az egómmal, akarod mondani, amit annyian irigyeltek.

JOHANNA: Ne gúnyolódj!

DR. PETER HARTMANN: Eszemben sincs.

JOHANNA: Pedig azt teszed. Az élet arcába nevetsz, amikor az lehetőséget kínál neked.

DR. PETER HARTMANN: Melletted.

JOHANNA: Ez is egy lehetőség.

DR. PETER HARTMANN: Komolyan azt gondolod, hogy végig tudnád asszisztálni a leépülésem?

JOHANNA: Amióta bent vagy ebben a siralomházban, elvégeztem egy elsősegély tanfolyamot.

DR. PETER HARTMANN: És az elegendő lenne?

JOHANNA: Természetesen nem. Fogadunk egy ápolót. Helena biztosan elvállalná. Úgy hallottam nagyon ügyes. Ráadásul jó a kapcsolatod vele.

DR. PETER HARTMANN: Helena még csak most teszi le a szakvizsgáját.

JOHANNA: Na és? Jobban érezné magát nálunk, mint itt.

DR. PETER HARTMANN: Alig huszonnéhét éves. Fiatal korát éli, tele ambíciókkal. Komolyan azt gondolod, hogy a nap huszonnégy óráját egy nyomorék ápolásával akarja tölteni? Ugyan már!

JOHANNA: Oroszországban nagy szegénységben élnek a szülei. Persze, hogy elfogadná az állást!

DR. PETER HARTMANN: Honnan tudod mindezt?

JOHANNA: Utána érdeklődtem.

DR. PETER HARTMANN: Jellemző rád.

JOHANNA: A saját otthonodban élnél. Talán azért nincs ihleted, mert a fájdalommal bezárkózol a négy fehér fal közé. Miért jó az, hogy napról napra szembesülsz a betegségeddel, ahogy anyádra nézel? Már az is abnormális hogy mindhárman itt éltek ebben az otthonban! Pault még valahol meg is értem, de téged...

DR. PETER HARTMANN: Azt hittem a vázlataimért jöttél.

JOHANNA: Ismét megbántottalak.

DR. PETER HARTMANN: Már nem tudsz. Az érzéseim kihültek. Visszagondolva talán nem is léteztek. Ez az igazság. A zene volt mindig az igazi szerelmem.

JOHANNA: Köszönöm a visszavágást, telibe talált. Sohasem bocsátod meg a hűtlenségemet. Pedig én még mindig szeretlek.

DR. PETER HARTMANN: Hát ne szeress!

JOHANNA: Mintha ezt így, egy csettintésre meg lehetne szüntetni!

DR. PETER HARTMANN: Kedvesem, az élet tele van fájdalommal. Még a te számodra is hideg, és kegyetlen. Hogy is mondta? Jégvilág jégszívűekkel.

JOHANN:A Ki mondta?

DR. PETER HARTMANN: Nem fontos.

JOHANNA: Akkor meg sem említetted volna.

DR. PETER HARTMANN: Ne fokozzuk. Lényegtelen.

JOHANNA: Rendben. Mikorra várható, hogy elkészülsz a vázlatokkal? Legalább néhányal. Szorít az idő.

DR. PETER HARTMANN: Nem tudom.

JOHANNA: Mondjam le az egészet? Akkor hitelemet vesztetem, és oda hírnevem. Ezt akarod?

DR. PETER HARTMANN: Érted csináljam végig, vagy magamért?

JOHANNA: Mindkettőnkért.

DR. PETER HARTMANN: Milyen furcsán hangzik, mindkettőnkért.

JOHANNA: Tudom, neked most mennyire nehéz, de meg kell értened, az életben maradáshoz célokra van szükséged.

DR. PETER HARTMANN: És ezt éppen te mondod. A sorsunk valóban olyan, mint a dervisek tánca. Néhány évvel ezelőtt még én próbáltalak motiválni.

JOHANNA: Megváltoztam.

DR. PETER HARTMANN: Én is.

JOHANNA: Bizonyos tekintetben igen.

DR. PETER HARTMANN: Én most nem az egészségi állapotomra gondoltam.

JOHANNA: Én sem.

DR. PETER HARTMANN: A te céljaidat ismerem.

JOHANNA: Csak ne ilyen keserűen! Végére is segítek neked!

DR. PETER HARTMANN: Hát persze.

JOHANNA: Mi lenne, ha félretennénk az aggályainkat, és bizalmat előlegeznénk egymásnak?

DR. PETER HARTMANN: Úgy, mint régen?

JOHANNA: Úgy, mint régen.

DR. PETER HARTMANN: Gyere vissza jövő héten. Meglátjuk sikerül-e tovább lépni. De előre figyelmeztetek, ha továbbra is elkerül az alkotókedv, akkor abbahagyom az egészet.

JOHANNA: Ettől sokkal erősebb egyéniség vagy.

DR. PETER HARTMANN: Majd meglátjuk. Akkor legközelebb.

.JOHANNA (*elindul az ajtó felé*): Legközelebb.

DR. PETER HARTMANN: Johanna?

Johanna visszafordul.

DR. PETER HARTMANN: A kalapod.

Johanna a dohányzóasztalhoz lép, felveszi a kalapját, majd kisiet a szobából. Helena jelenik meg tálcával a kezében.

HELENA: Láttam, hogy nincs az ebédlőben, gondoltam a szobájában szeretne ebédelni. (*a dohányzóasztalra helyezi a tálcat*) A gyógyszereit ne felejtse el bevenni!

DR. PETER HARTMANN: Még valami Helena kisasszony?

HELENA: A gyógyszerei nagyon fontosak Herr Doktor.

DR. PETER HARTMANN: Szerencsére a fejem még tiszta, ha érti, amire gondolok.

HELENA: Esetleg segíthetek valamiben?

DR. PETER HARTMANN: Szeretnék végre magamra maradni.

HELENA: Fél óra múlva visszajövök a tálcaért. Biztos ne maradjak?

DR. PETER HARTMANN: Még élek! És most kifelé!

Helena kisiet, DR. Peter Hartmann a vázlatait nézegeti, majd félresöpri valamennyit. Az erkélyajtóhoz gördül, és mozdulatlanul nézi a virágokat....Helena lép be, szótlanul kiviszi a tálcat. DR. Peter Hartmann még mindig mozdulatlanul mereng maga elé...

2.

DR. Peter Hartmann a tervezőasztalnál ceruzát hegyez. Először hagyja a ceruzaforgácsokat a padlóra esni, majd lehajol, hogy összeszedje a szemetet.

DR. PETER HARTMANN: Ezt már nem lehet.

Telefoncsörgés. DR Peter Hartmann nem veszi figyelembe. Dohányt töm a pipájába, de nem gyújtja meg. Telefoncsörgés. Kopogás, majd választ sem várva Helena lép be.

HELENA: Herr Doktor, a telefon!

DR. PETER HARTMANN: Megkérhetném, hogy tegye félre a kagylót? Akkor abbahagyja.

HELENA: Miért nem veszi fel? Talán fontos.

DR. PETER HARTMANN: Nem hinném, hogy magyarázattal tartozom önnek, csak tegye, amit mondtam.

HELENA (felemeli, majd helyére teszi a kagylót): Láthatólag ma sincs jókedvében.

DR. PETER HARTMANN: Mennyi az idő?

HELENA: Mindjárt tíz óra. Nemsokára lemegyünk a parkba.

DR. PETER HARTMANN: Most akarok menni.

HELENA: Rendben.

DR. PETER HARTMANN: Indulhatunk végre?

HELEN: Mi ez a türelmetlenség?

DR. PETER HARTMANN: Vagy levisz most azonnal, vagy nem megyek le!

HELENA: Jól van, jól van. Úgyis jön a takarító személyzet.

DR. PETER HARTMANN: Neve is van.

HELENA: Nem emlékszem rá, hogy hívják.

DR. PETER HARTMANN: Valóban? Pedig már két hete dolgozik nálunk az új alkalmazott.

HELENA: Helyettesítő.

DR. PETER HARTMANN: Nocsak, mégis tudja, kiről beszélek.

HELENA: A nevét nem tudom.

DR. PETER HARTMANN: Nelly Havasi.

HELENA: Kér a lábára takarót? Kissé hűvös van odakint.

DR. PETER HARTMANN: Még a neve is szép, és olyan gyönyörűen dalol, mint egy kismadár.

HELENA: Erről jut eszembe, az ápolók egy rádiót állítottak az ebédlő mellé, mert zavarta őket a takarító éneke. Zengett tőle az egész emelet. Most legalább csöndben végzi a munkáját!

DR. PETER HARTMANN: Miért ez a rosszindulat? Hiszen, mint mondta, nem ismeri.

HELENA: Félreértett, csak azt mondom, amit a személyzettől hallok nap, mint nap.

DR. PETER HARTMANN: Például?

HELENA: Nem szeretném ezt a beszélgetést tovább folytatni.

DR. PETER HARTMANN: Maga kezdte.

HELENA: Akkor sem.

DR. PETER HARTMANN: Ez az, amit nem bírok elviselni, a ködösítést!

HELENA: Kérdezze csak Jant, ő biztosan elmondja, mi a véleményük róla.

DR. PETER HARTMANN: Helyes.

HELENA: Jelenleg szabadnapon van, holnapután jön vissza.

DR. PETER HARTMANN: Kíváncsian várom.

HELENA: Érthetetlen számomra Herr Doktor miért érdeklődik ennyire utána. Hiszen csak egy takarító, alagsori éhenkórász.

DR. PETER HARTMANN: Micsoda elnevezés, és pont a maga szájából!

HELENA: Herr Doktor kérte ki a véleményem!

DR. PETER HARTMANN: Még hogy a véleményét, mellébeszélés!

HELENA: Tíz óra, mennünk kell!

DR. PETER HARTMANN: Még valami Helena.

HELENA: Herr Doktor?

DR. PETER HARTMANN: Mondja meg, de őszintén, beszélt magával a feleségem?

HELENA : Mikor?

DR. PETER HARTMANN: Mostanság.

HELENA: A házi ápolásra gondol?

DR. PETER HARTMANN: Mondjuk.

HELENA: Szívesen elfogadnám az állást.

DR. PETER HARTMANN: Csakhogy nincs semmiféle állás.

HELENA: De hát...

DR. PETER HARTMANN: Nem megyek vissza abba a házba. Itt fogom letölteni életem hátralévő részét, a szeretteimmel.

HELENA: Talán később meggondolja magát.

DR. PETER HARTMANN: Azt képzelem, ott, abban a nagy, ódon házban, ahol még a falakból is csorog a fájdalom, kezelni tudná az állapotom?

HELENA: Biztos vagyok benne.

DR. PETER HARTMANN: Csodálom a bátorságát. Őszintén. Ámbár, még nem látott tombolni!

HELENA: Frau Hartmann biztosított afelől, hogy mindenben a segítségemre lesz.

DR. PETER HARTMANN: Azt elhiszem. A test ápolása magára maradna, azt még el is tudná végezni, de mit kezdene a lélekkel?

HELENA: Nem értem.

DR. PETER HARTMANN: Erről van szó, nem érti.

HELENA: Amennyiben követném Frau Hartmann utasításait...

DR. PETER HARTMANN: Nem vagyok gyámság alatt, ebben az esetben én alkalmaznám, nem pedig a feleségem!

HELENA: Bocsásson meg, ha felzaklattam. Szóljak a nővérnek, hogy adjon egy nyugtatót?

DR. PETER HARTMANN: Leszedálna? És még maga akarna a házamban ápolni!

HELENA: Mivel érdemeltem ki ezt az agressziót Herr Doktor?

DR. PETER HARTMANN: Az első dühöngésemnél elmenekülne, vagy ami még rosszabb, begyógyszerezne. A feleségem utasítására.

HELENA: Herr Doktor...

DR. PETER HARTMANN: Kérem, menjen innen. Nem megyek le a parkba, és máshova se.

HELENA: De jön a takarító!

DR. PETER HARTMANN: Majd várok a folyosón, amíg kész nem lesz.

HELENA: Ha megbántottam valamivel, kérem bocsásson meg!

DR. PETER HARTMANN: Még mindig itt van?

Kopogás, majd szélesre tárul az ajtó. Nelly lép be.

NELLY: Jó reggelt Herr Dr. Peter Hartmann!

DR. PETER HARTMANN: Isten hozta Nelly!

Helena lesodorja a tervezőasztal lapjáról az összegyűjtött ceruzaforgácsokat.

HELENA: Jaj, de ügyetlen vagyok, elnézést kérek Herr Doktor!

NELLY: Semmi baj, összeszedem.

DR. PETER HARTMANN (*Nelly felé*): Tovább dolgoznék, ha nem bánja!

NELLY: Csak nyugodtan Herr Dr. Peter Hartmann, ha most van ihlete! Jöjjenek vissza később?

DR. PETER HARTMANN: Dehogy! Ígérem, nem mozdulok az asztal mellől!

Helena zsebében megszólal a hívója.

DR. PETER HARTMANN (*Helena felé*): Ha jól hallom, szükség van magára.

HELENA: Ma elmarad a délelőtti sétája?

DR. PETER HARTMANN: Majd bepótoljuk. És ha megkérhetem, jelezze az osztályos nővérnek, hogy holnaptól ebéd előtt szeretnék lemenni.

HELENA: Nem hinném, hogy lehetséges. Az időbeosztás miatt...

DR. PETER HARTMANN: Szóljak én?

HELENA *(miközben ismét élesen felsípól a hívója)*: Megpróbálom elintézni.

DR. PETER HARTMANN: Sikerülni fog.

Helena kisiet.

NELLY : Nagyon gyors leszek. Különben is, a szobában mintha rendet raktak volna.

Köszönöm a segítséget.

DR. PETER HARTMANN: Túlságosan hanyag voltam az utóbbi időben, ennek már vége.

NELLY: Herr Doktor Peter Hartmann ne vegye el a munkámat!

DR. PETER HARTMANN: Azt semmiképp. Higgye el, amint meglátja a toalettet másként beszél.

NELLY: Gondolja? Ha tudná mi mindent láttam már életemben!

DR. PETER HARTMANN: Elmesélné?

NELLY: Ahhoz még túl frissek a sebek. Meg aztán, talán...

DR. PETER HARTMANN: Meg sem érteném?

NELLY: Ön más szemszögből szemlélné a helyzetet.

DR. PETER HARTMANN: Már első találkozásunk alkalmával kimondta a véleményét a mi világunkról. Kemény szavak voltak, melyek mögött rengeteg fájdalom húzódott meg. Nem csodálom, hogy még mindig bizalmatlan velem szemben.

NELLY: Bizalom? Nem kerülhetünk ilyen közel egymáshoz.

DR. PETER HARTMANN: Ezt mi ketten döntjük el.

NELLY: Kinyithatom az erkélyajtót?

DR. PETER HARTMANN: Ha már ott van kérem, locsolja meg a virágokat!

NELLY: Milyen sok színben pompáznak! És az illatuk!

DR. PETER HARTMANN: Szeretem a növényeimet. Csendesek, türelmesek, kitartóak.

NELLY: Bizony, ők nem adják fel.

DR. PETER HARTMANN: Én sem.

NELLY *(miközben visszalép a szobába)*: És én sem... Na, szépen elidőztem az erkélyen! Ha látná az Ellenőr! Gyerünk Nelly, folytasd a munkát! *(felemeli a szemetes kosarat és a tartalmát egy nylonzsákba üríti)* Ha már a szemétyűjtésnél tartunk, személy szerint az elhajított vázlatokat sajnálom a legjobban. Leila azt mondta, ami az asztal alatt van, az hulladék, csakhogy én nem tudom, valóban eldobhatom e?

DR. PETER HARTMANN: Azok sikertelen próbálkozások. Nem tudok velük mit kezdeni. Tulajdonképpen magam sem tudom, mit akarok.

NELLY: Sajnos nagyon rossz a nyelvérzésem. Bármit könnyedén megtanulok, az idegen nyelvet kivéve. Soha sem gondoltam volna, hogy egyszer szükségem lesz rá. És láss csodát, itt dolgozom Németországban, ahol az anyanyelvemmel mit sem érek. Nap, mint nap az jár a fejemben, miért fontos számomra, hogy jól beszéljek németül. Sorolom a vele járó előnyöket, miközben egyre boldogabbá válok. Mert igen, ezzel tudom előteremteni a lehetőségeket.

DR. PETER HARTMANN: Lehetőség, nekem? Ugyan mire?

NELLY: A boldogságra. Keresse magában az öröm forrását, higgye el, megtalálja.

DR. PETER HARTMANN: Csakhogy már kiapadt.

NELLY: Ha így gondolja!

DR. PETER HARTMANN: Valóban nem hagyja még el a magyar szavakat! Bár megértem mit akar nekem üzeni a gondolataival!

NELLY: Összezavar, hogy a legtöbb ember dialektussal beszél.

DR. PETER HARTMANN: Pedig mindannyian használják az irodalmi nyelvet. Szóljon rájuk nyugodtan, hogy csak azt a nyelvezetet használják, különben nem érti meg őket.

NELLY: Ha a dialektust sajátítom el jobban, akkor később, egy másik munkahelyen ismét bajba kerülök. Ki tudja merre sodor a szél!

DR. PETER HARTMANN: Jelenleg a lehető legjobb helyre sodorta. Vagy el akar innen menni?

NELLY: Még csak most jöttem!

DR. PETER HARTMANN: Remélhetőleg még sokáig marad.

NELLY: Olyan sok tervem van!

DR. PETER HARTMANN: Halljuk!

NELLY: Szívesen végigjárnam az összes múzeumot, az Isar partjánál napfürdőznék, bámulnám a naplementét, rengeteget túráznék, imádom a hegyvidéket, a friss levegőt, a fűszálak simogatását, a patakok csobbanását, a madarak énekét! Magát a természetet, hiszen minden olyan csodálatos!

DR. PETER HARTMANN: És a nagy tervek?

NELLY: Azok is vannak. Itt (*mutat a fejére*), és itt (*mutat a szívére*). Apró lépésekkel kezdek, és rövid időre tervezek.

DR. PETER HARTMANN: Kíváncsivá tett.

NELLY: Mindennek eljön az ideje. A nagy álmoknak is. De most itt vagyok, és port törölgetek.

DR. PETER HARTMANN: Gondolom elégedetlen.

NELLY: Inkább szerencsésnek érzem magam.

DR. PETER HARTMANN: Az orosz cári birodalom bukása után az arisztokrácia Európába menekült, és kénytelenek voltak olyan munkákat vállalni, melyeket származásukat tekintve alantásnak találtak. Tulajdonképpen a saját személyzetük helyébe léptek. Mégis megtartották a büszkeségüket.

NELLY: Talán mert csak az maradt meg nekik a múltjukból. Materiális világuk semmivé lett. Sokan kapaszkodhattak egymásba, hogy ne veszítsék el az identitásukat.

DR. PETER HARTMANN: Ószinte választ kérek. Ki maga, Nelly?

NELLY: Csak egy egyszerű túlélő Herr Dr. Peter Hartmann.

3.

DR. Peter Hartmann üvöltését hallani a toalettből. Kis idő elteltével, Jan lép ki az előtérbe, és a kerekesszékebe emeli DR. Peter Hartmann.

JAN: Elnézést, ha fájdalmat okoztam.

DR. PETER HARTMANN: Hát ez egyre nehezebb.

JAN: Szeretne fájdalomcsillapítót?

DR. PETER HARTMANN: Nem kérek. Legalább érzem, hogy még van testem.

JAN: Csak pozitívan! Akinek, olyan éles az elméje, mint önnek, az nem adhatja fel!

DR. PETER HARTMANN: Az erkélyhez tolna, kérem? A balzsamos levegőtől jobb lesz a kedvem.

JAN: Igenis!

DR. PETER HARTMANN: Köszönöm Jan. Nem is tudom, mit kezdenék maga nélkül.

JAN: Ugyan már Herr Doktor, van önnek segítsége! Itt van többek között Helena nővér.

DR. PETER HARTMANN: Jobban szeretném, ha csak maga lenne Jan, de tudom, hogy ez lehetetlen.

JAN: Elégedetlen a személyzettel?

DR. PETER HARTMANN: A legkevésbé sem.

JAN: Eddig nem okozott önnek gondot, hogy melyikünk ápolja. Történt valami? Talán segíthetek.

DR. PETER HARTMANN: Úgy érzem, valami változik bennem.

JAN: Az egészségi állapotára gondol?

DR. PETER HARTMANN: Az érzéseimre.

JAN (*a tervező asztalhoz lép*): Látom. Ismét rajzol.

DR. PETER HARTMANN: Még várok. Nem érett be a pillanat varázsa.

JAN: Irigylésre méltó a tehetsége!

DR. PETER HARTMANN: Kérem, ezt ne mondja! Rossz emlékeket idéz fel bennem.

JAN: Igazán nem szeretném. Gyorsan még rendbe teszem az ágyát, és megyek tovább.

DR. PETER HARTMANN: Mindig ez a rohanás!

JAN: Sajnos tizenegyre el kell készülnünk a szobákkal. Ezt írja elő a szabályzat. Bárcsak tovább maradhatnék!

DR. PETER HARTMANN: Nem akarom feltartani.

JAN: Azért csak mondja nyugodtan, ha segíthetek valamiben.

DR. PETER HARTMANN: Információt kérnék, de maradjon köztünk.

JAN: Természetesen. Mire kíváncsi?

DR. PETER HARTMANN: Mi a véleménye az ápoló személyzetnek az új takarítóról?

JAN: Nellyvel elégedetlen?

DR. PETER HARTMANN: Ellenkezőleg, de azt hallottam a maguk team-je talál hibát a munkájában.

JAN: Ki mondta?

DR. PETER HARTMANN: Igaz, vagy sem?

JAN: Hazugság. Most akarjuk jelezni a főnökség felé, hogy szeretnénk, ha a szintünkön maradna.

DR. PETER HARTMANN: Ennek igazán örülök. Magam részéről támogatom a kérésüket.

JAN: Sőt, még a lakók többsége is indítványozta. Mindenkinek szimpatikus jelenség.

DR. PETER HARTMANN: Mint egy frissítő fuvallat.

JAN: Az biztos, hogy érdekes egyéniség!

DR. PETER HARTMANN: Csak nem környékezte meg?

JAN: Bevallom, próbálkoztam, de tovább nem jutottam. Nagyon kedvesen tud hárítani.

DR. PETER HARTMANN: Tényleg azért állították a rádiót az ebédlőhöz, hogy ne hallják, ahogy énekel?

JAN: Nem sértésnek szántuk.

DR. PETER HARTMANN: Azóta is hangos?

JAN: Halkan dúdolgat, amikor a szobákat takarítja, és ha egyedül van, akkor énekel.

DR. PETER HARTMANN: Tudnak valamit róla? Beszélget magukkal?

JAN: Arra nincs idő. Azonban nagyon udvarias. Csak akkor fordul hozzánk, ha valami fontos kérdeznivalója van. Azért azt megjegyzem, a lakókkal sokkal bátrabb. Nagyon kedvelik, bár beszélnek egymás közt, hogy nem fogad el tőlük semmit. A munka kocsijába dugnak el apróságokat. Csokoládét, joghurtot, gyümölcsöt. Pedig biztos nincs mást ennie.

DR. PETER HARTMANN: Miből gondolja?

JAN: A konyhás, amikor Nelly egyszer az ebédlőt takarította, kikészített egy tányér ételt a pultra. Szólt neki, hogy fogyassza el, mert ez már az ebédből maradt. Először nem kérte, de a konyhás nem pakolta el, hanem magára hagyta. Nelly egy idő után bátortalanul enni kezdett, majd egyre mohóbban falt. Aztán eltelt néhány perc, és észrevette, a távolból figyelő arcokat. Azóta nem nyúl a tányérhoz, hiába tesszük a közelébe. Elfordul, és továbblép. *(megszólal a személyi hívója)* Most már tényleg mennem kell!

DR. PETER HARTMANN: Köszönöm, hogy mindezt elmondta.

JAN: Reméljük, következő héten nem megy a másodikra.

DR. PETER HARTMANN: Az még messze van.

JAN: Jut eszembe, ma is ebéd előtt megy le sétálni?

DR. PETER HARTMANN: Egész héten.

JAN: Rendben, akkor bejegyzem az aktájába.

DR. PETER HARTMANN: Mindenképp.

JAN *(az ajtó felé indul)*: A későbbi viszont látásra!

DR. Peter Hartmann a tervező asztalhoz hajtja a kerekesszéket, és rajzolni kezd. Kopognak.

DR. PETER HARTMANN: Jöjjön Nelly!

PAUL HARTMANN *(lép a szobába)*: Nem akarlak zavarni fiam.

DR. PETER HARTMANN: Nem zavarsz.

PAUL HARTMANN: Vársz valakit?

DR. PETER HARTMANN: Hamarosan takarítják a szobámat.

PAUL HARTMANN: Látom, dolgozol. Nagyon örülök.

DR. PETER HARTMANN: Isten látja lelkemet, próbálkozom.

PAUL HARTMANN: Az is valami, legalábbis több a semminél. Délután anyádnál leszek. Gondoltam velünk töltesz néhány órát.

DR. PETER HARTMANN: Néhány órát? Életünk végéig összeláncolt bennünket a sors.

PAUL HARTMANN: Fiam!

DR. PETER HARTMANN: Ne akard, hogy folyamatosan szembesüljek a jövőmmel!

PAUL HARTMANN: Ő az anyád!

DR. PETER HARTMANN: Már beszélni sem tud, csak visít. Bocsáss meg, elég, ha az étkezéseknél találkozunk.

PAUL HARTMANN: Nem tehet róla, hogy beteg.

DR. PETER HARTMANN: Mint ahogy én sem.

PAUL HARTMANN: Ha láttad volna, amikor megismertem. Olyan szép volt, akár egy angyal. Amikor modellt állt nekem remegett a kezemben az ecset, ahogy festettem. Tele volt életkedvvel, állandóan táncolt, nevetett. Tőle örökölted a zenei tehetségedet.

DR. PETER HARTMANN: Láthatólag nem csak azt.

PAUL HARTMANN: Isten szándéka kiismerhetetlen. Csak Ő tudja, miért kaptad ezt a nehéz feladatot az életedben.

Kopognak.

DR. PETER HARTMANN: Igen!

NELLY (*lép be*): Jó reggelt! (Paul Hartmann felé) Az ön szobájával elkészültem. Kérem, vigyázzon, ha belép, mert a padló még nedves, és csúszik.

PAUL HARTMANN: Köszönöm, nagyon kedves. Néhány csepp festék a padlóra folyt, próbáltam feltörölni, sikertelenül. Remélem nem okoztam ezzel gondot.

NELLY: Nem vagyok hozzászokva ennyi jóindulathoz. Zavarba hoznak.

DR. PETER HARTMANN: Ebben az otthonban mindenki örül egy jó szónak. Olyanok vagyunk itt, mint a számkivetettek. El is nevezhetnénk ezt a helyet a Fájdalom Házának.

NELLY: Helyesbítenék, az Élet Házának. Lehetőséget kapnak arra, hogy erőt merítsenek egymásból, és ne adják fel harc nélkül az életüket. Ez a csodálatos park, a hatalmas fáival, a madármuzsikával lélekmelengető. Bárcsak én is tudnék festeni! Megörökíteném a pillanatot!

PAUL HARTMANN: Peter! Anyád is küzd nap, mint nap, épp úgy, mint bárki más, és hidd el, nem adja fel! Mindenki látja, csak te nem. (*lassan kimegy a szobából*)

NELLY: Talán beleavatkoztam valamibe, amibe nem szabad?

DR. PETER HARTMANN: Dehogy.

NELLY: Akkor jó, mert nem akartam szemtelen lenni.

DR. PETER HARTMANN: Még hogy szemtelen? Maga a legjobb gyógyszer a fájdalmaimra.

NELLY: Sajnos már csak ezen a héten leszek itt.

DR. PETER HARTMANN: Ez még nem biztos. Sokan szeretnék, ha maradna.

NELLY: Helyettesíteni jöttem Leilát. Nem hagyná szó nélkül, ha elvenném a helyét.

DR. PETER HARTMANN: Szívesen maradna?

NELLY: Igen, de...

DR. PETER HARTMANN: Semmi de.

NELLY: Nem akarok veszekedést. Leila óriási vihart kavart, amint visszajön.

DR. PETER HARTMANN: Ő csak egy takarító, nincs szava.

NELLY: Én is az vagyok.

DR. PETER HARTMANN: Még. Aztán lép előre, vagy nem ez a terve?

NELLY: De igen.

DR. PETER HARTMANN: Az előbb még azt mondta, hogy támogassuk egymást lelkünk energiájával!

NELLY: A lakókra gondoltam.

DR. PETER HARTMANN: Szerintem meg mindannyiunkra érvényes.

NELLY: Dr. Peter Hartmann, nem léptem át egy határt? Úgy értem, létezik itt is egy hierarchia, és talán nem illő, hogy ilyenekről beszéljek. Nem vagyok kompetens.

DR. PETER HARTMANN: Nelly, amikor rám néz mit lát?

NELLY: Az embert.

DR. PETER HARTMANN: Ezért szűnnek meg köztünk a határok szellemi értelemben. Bárcsak több időnk lenne beszélgetni!

NELLY: Hát időm az nincs.

DR. PETER HARTMANN: Végre megint nevet! Jó hallani.

NELLY: Édesanyám nevetett mindig teli szájjal, jóízűen! Olykor alig tudta abbahagyni, még a könnye is kicsordult. Sajnos már nincs közöttünk, de amikor nevetek, mintha velem együtt kacagna.

DR. PETER HARTMANN: Jól megréfélt mindkettőnket a sors.

NELLY: Sajnos, csak későn, érett fejjel értjük meg mennyire halandó az ember.

Telefoncsöngés.

NELLY: Vegye csak fel, addig a toalettet rakom rendbe.

DR. PETER HARTMANN: Johanna? Gondoltam, hogy te hívsz. Természetesen mindenben. Nem felejttem el a jövő hetet. Ígérem. Rendben. Szép napot, és jó szórakozást!

A toalettből hallani lehet, ahogy Nelly énekel. DR. Peter Hartmann a festőállványhoz gördül, és szénkrétával rajzolni kezd.

4.

DR. Peter Hartmann szobája. DR. Peter Hartmann, Rosa Braun, Jonas Berg a dohányzóasztal körül ülnek, és kávéznak.

JONAS BERG: Örömmel hallom, hogy újra nekiálltál festeni.

DR. PETER HARTMANN: Eddig vázlatokat gyűrtem össze, és hajítottam a szobába szerteséjjel. Ideje volt továbblépniem.

ROSA BRAUN: Mégiscsak jót tesznek veled Johanna látogatásai!

DR. PETER HARTMANN: Szóval, úgy gondoljátok a nejem élesztette fel bennem alvó tüzet.

JONAS BERG: Ami azt illeti kedves barátom, teljesen mindegy kinek, vagy minek köszönhető ez a csoda. A lényeg, hogy visszatért az életkedved.

DR. PETER HARTMANN: Hisztek a lélek erejében?

JONAS BERG: Ti művészek más aspektusból szemlélitek a világot. Pontosan mire gondolsz?

DR. PETER HARTMANN: Van, aki lelkével gyógyítja mások lelkét.

JONAS BERG: Én csak a szakképesített orvoslásban hiszek. Nehogy bedőlj valami kuruzslónak!

DR. PETER HARTMANN: És te, Rosa? Elfogadom, hogy Jonas, mint intézményvezető háritja a spirituális gyógyítás lehetőségét. De te, aki valóban benne élsz az ápolók mindennapjaiban, talán könnyebben elfogadod ennek feltételezését.

ROSA BRAUN: Mondjuk.

JONAS BERG: Rosa!

ROSA BRAUN: Nem értem, miért szörnyülködsz, amikor a pszichéről van szó?

JONAS BERG: Mert Peter nem a pszichológiai megközelítésről beszél, hanem egészen másról!

DR. PETER HARTMANN: Rájöttem, hogy a gyógyszerek önmagukban semmit sem érnek, ha haldoklik a lélek.

JONAS BERG: Mondom. Ezek a horrorisztikus történetek, melyeket képileg jelenítesz meg, összezavarják az érzéseidet. Miért nem festesz valami vidámabbat?

DR. PETER HARTMANN: Nézzenek oda! Az előbb még örültél, hogy megtört a mozdulatlanságom!

ROSA BRAUN: Jonas, most úgy teszel, mintha nem tudnád, hogy a felkérést pontosan ilyen jellegű illusztrációkra kapta.

JONAS BERG: Igazatok van. Na, meséld csak tovább, amibe belekezdted.

DR. PETER HARTMANN: Inkább beszéljünk másról.

JONAS BERG: Nem, ha már belekezdted.

DR. PETER HARTMANN: Ez sok orvosság, melyekkel teletömtök, tompítják az érzéseimet. Az élet színei, ízei teljesen elmosódtak. A reménytelenség taszított egyre mélyebbre, és még talán lenne erőm ahhoz, hogy megállítsam ezt a zuhanást, ha kémiailag nem avatkoznátok a szervezetem működésébe.

JONAS BERG: Ugye nem gondolod komolyan, hogy álljunk le a gyógyszereléssel?

DR. PETER HARTMANN: Kisebb dózist kérek, hogy kitisztuljon az agyam, és ne érezzem ködösnek körülöttem a teret.

JONAS BERG: Ez lehetetlen.

DR. PETER HARTMANN: Miért lenne az? Tudom, miről beszélek. Túlgyógykezeltetek. Jót akartok, megértem, csak hogy így fokozatosan eltűnik a személyiségem.

ROSA BRAUN: Ma hétfő van, csütörtökön jön az orvos vizitre. Közösen átbeszéljük, hogy az esetekben mi lehetséges. Jó lesz így?

DR. PETER HARTMANN: Köszönöm.

HELENA *(jelenik meg tálcával a kezében)*: Elnézést, de a konyháról felküldtek egy tálca süteményt, gondoltam szívesen ennének belőle.

ROSA BRAUN: Micsoda meglepetés!

HELENA: A konyhavezetőnek ma van a születésnapja, arra készültek. Van itt Feketeerdő torta, sajttorta, gyümölcsös kocka, és még más finomságok.

ROSA BRAUN: Peter?

DR. PETER HARTMANN: A Feketeerdőből kérek. Köszönöm.

ROSA BRAUN: Te Jonas?

JONAS BERG: Talán abból a gyümölcsösből.

ROSA BRAUN: Köszönjük Helena, a többit vigye a nővérszobába. *(Jonas Berg felé)*

Hozattunk a konyhafőnöknek csokoládét, meg virágot?

JONAS BERG: Kérdezd meg a titkárságon, biztos nem felejtették el.

HELENA: Kérnek még?

ROSA BRAUN: Vigye csak nyugodtan.

Helena el.

JONAS BERG: Mennyei íze van! *(DR. Peter Hartmann felé)* Most miért mosolyogsz ilyen keserédesen?

DR. PETER HARTMANN: Tudod te azt nagyon jól.

JONAS BERG: Hallottad mit mondott Rosa, légy türelmes csütörtökig. Szóval, gondolom, tudsz róla, hogy Johanna megkeresett minket, és igencsak érdekes tervvel állt elő.

DR. PETER HARTMANN: Azt hittem lemondott róla. Tévedtem. Remélem nem vettétek komolyan. Az én életemről van szó, jogom van dönteni, hogy mit teszek.

JONAS BERG: Jobban belegondolva, talán a személyes ápolás jót tenne neked. Helena ügyes, ráadásul hamarosan szakképesített. Őszintén szólva, nehezen engedem el, hiszen náluk szerzett tapasztalatot, a képzést is a mi segítségünkkel végzi el.

DR. PETER HARTMANN: Kidobtok?

JONAS BERG: Szó sincs róla, csak arra kérlek, gondold át a lehetőségeket.

DR. PETER HARTMANN: Már rég megtettem. Nem tartom jó ötletnek.

ROSA BRAUN: Én sem.

DR. PETER HARTMANN: Na, végre, hogy megszólaltál!

ROSA BRAUN *(DR. Peter Hartmann felé)*: Johanna biztosan nem gyógyítana a lelkével.

JONAS BERG: Ismerjük a habitusát, olyan akár a forgószelel, de ha jól emlékszem éppen ezért szeretted bele.

DR. PETER HARTMANN: Lehetséges. Már nem emlékszem, régen volt. Nagyon régen.

JONAS BERG: Nem hiszed, hogy még mindig szeret téged?

DR. PETER HARTMANN: Ne légy nevetséges.

ROSA BRAUN: A nők érzésvilága nagyon összetett.

DR. PETER HARTMANN: Jaj, ne folytasd, kérlek! Johanna és köztem mindennek vége. Múltammá vált, amint ideköltöztem. Befejezett történet, melynek nincs folytatása. Ennyi.

ROSA BRAUN: Elárulod végre ki Ő?

DR. PETER HARTMANN: Ismerem a szabályzatot, meg kell ígérnetek, hogy nem tesztek lépést ellene!

ROSA BRAUN: Mégis igazak a pletykák! Nem akartam elhinni, de most...Istenem! Peter!

JONAS BERG: Még mindig nem értem miről is van szó, avassatok már be!

ROSA BRAUN: Majd Peter elmondja, én még mindig kételkedek, hogy pontosan arra a *valakire* gondolok e!

DR. PETER HARTMANN: Ne értsétek félre a helyzetet, még én is össze vagyok zavarodva. Nehéz szavakba önteni, amit érzek. Mintha felszabadult volna a lelkem.

JONAS BERG: Na, most már tudni akarom, miről van szó!

ROSA BRAUN: Nem miről, hanem kiről.

JONAS BERG: Az biztos, hogy nem Johannáról.

ROSA BRAUN: Sem Helenáról.

DR. PETER HARTMANN: Rossz oldalról közelítetek meg a helyzetet, bánom, hogy belekezdtem. Amint valaki érzelmekről beszél, mindenkinek a szerelem jut az eszébe, mintha más érzések nem is léteznének.

JONAS BERG: Férfi és nő között nehéz lenne másra gondolni.

ROSA BRAUN: Tipikus férfi logika.

JONAS BERG: Nőről beszélünk egyáltalán?

DR. PETER HARTMANN: Na, menjetek! Dolgotok van! Nekem is be kell fejeznem a képet! Szép napot!

JONAS BERG: A legkevésbé sem érdekel, hogy dühös vagy! Ha nem beszélsz világosan, kénytelen leszek utánajárni a történeteknek!

ROSA BRAUN: És akkor egy morzsányi igazságot egy halom hazugsággal tupíroznak fel.(rövid csend után) Az új takarítószemélyről van szó?

JONAS BERG: Biztosan tévedsz Rosa. *(DR. Peter Hartmannra néz)* Vagy mégsem?

DR. PETER HARTMANN: Jobb lesz, ha most magamra hagytok.

JONAS BERG: Nem mintha menni akarnék, de egy óra múlva tárgyalásom lesz. Holnap benézek. *(választ sem vár, elmegy)*

DR. PETER HARTMANN: Ugye most nem akarsz nekem litániát tartani a szabályzatról?

ROSA BRAUN: Nem. Csak próbállak megérteni.

DR. PETER HARTMANN: Rég volt, hogy embernek éreztem magam. Teljes embernek. Az utóbbi időben vegetáltam, hagytam, hogy eluralkodjon rajtam a depresszió. A gondolataim üresen várakoztak az üres fejemben. Elfogadtam, hogy hibás terméként kezeljenek.

Lemondtam arról, aki vagyok. A legválságosabb pillanatomban jelent meg. Kíváncsivá tett, honnan az erő, a bátorság, az akarat, mely felkarolja őt abból a mélységből ahova lezuhant.

Miből meríti az életenergiát a mindennapjaihoz, és ahhoz hogy túlélje az átélhetetlent.

ROSA BRAUN: Már az első héten benyújtotta az önéletrajzát, hogy amint lejár a próbaideje továbbléphessen. Sajnos nincs egészségügyi végzettsége, kizárólag ápoló segítőként

alkalmazhatjuk. Mondanom sem kell milyen fizetéssel. Nem lenne több a bére, mint most. Hároméves a nővérképző, az iskola miatt csökkentett munkaidővel. Miből élne meg? Különben is művészetterapeutaként miért tanulna ápolónőnek?

DR. PETER HARTMANN: Jól éreztem, több annál, mint amit most kénytelen bevállalni. Szóval művészetterapeuta.

ROSA BRAUN: Sajnos az okmányai magyar nyelvűek.

DR. PETER HARTMANN: Ilyen végzettséggel nem tudnátok foglalkoztatóként alkalmazni?

ROSA BRAUN: Hogyan? Kitörne a palotaforradalom. A foglalkoztatósok mindannyian ergoterapeuták.

DR. PETER HARTMANN: De hát, ő végzettsége is fejlesztő tevékenység, vagy nem?

ROSA BRAUN: Akkor is más. Jól van, tegyük fel, sikerülne egy helyet biztosítani számára, mint foglalkoztató. Először le kellene tennie a B2-es nyelvvizsgát.

DR. PETER HARTMANN: Abban szívesen segítenék.

ROSA BRAUN: Csakhogy maga a vizsga körülbelül 200 Euro. Ez csak a vizsga, az előkészítő tanfolyam a háromszorosába kerül. Közben hitelesítenie kell a diplomáit. Nem kevés idő, és pénz. Tudsz arról egyáltalán milyen körülmények között él? Nem? Gondoltam. Biztos, hogy hallani szeretnéd?

DR. PETER HARTMAN: Biztos.

ROSA BRAUN: Egy vendégmunkások által lakott szállón bérel ágyat. Ez azt jelenti, hogy többen laknak egy szobában, emeletenként közös étkező, és fürdő. A szállás elviszi a bére harmincöt százalékát. És akkor még nem beszéltünk a bérletről, a mosdáról, az érkezésről, valamint a hazaküldött utalványokról. Albérlet szoba sem jöhet, háromhavi kaució, egyéb kiadásokkal elvinné a teljes fizetését.

DR. PETER HARTMANN: És a szociális lakások?

ROSA BRAUN: Mivel egyedülálló, semmi esélye. Ördögi kör ez Peter, nekem elhiheted. Csodára lenne szüksége, hogy kitörhessen.

DR. PETER HARTMANN: Honnan tudod mindezt?

ROSA BRAUN: Amikor személyesen nyújtotta be a pályázatát elmesélte.

DR. PETER HARTMANN: Milyen érdekes a sors. Arra érdemteleneket halmoz el gazdagsággal, szerencsével, míg, aki igazán megérdemelné, esélyt sem kap, hogy célba érjen.

ROSA BRAUN: Te tudod a legjobban, hogy nem igazságos az élet, Peter.

Vége az I. felvonásnak

Függöny

.....

II. felvonás

5.

DR. Peter Hartmann szobája, a bejárati ajtó nyitva, DR. Peter Hartmann a festőállványánál fest. Nelly jelenik meg, kopog az ajtófélfán. Nem érkezik válasz. Ismételten kopog, majd a szobába lép.

NELLY: Jó reggelt! *(közeledik DR. Peter Hartmann felé, majd megérinti a vállát)*

DR. PETER HARTMANN: Micsoda kellemes meglepetés! Ma még nem is láttam a folyosón dolgozni! Hogyhogy már itt van, még nincs tíz?

NELLY: Jöttem szólni, hogy mától a másodikon vagyok.

DR. PETER HARTMANN: Ki mondta? Hogy lehet? Ez biztos valami tévedés!

NELLY: Szó sincs róla. Leila visszajött a szabadságáról.

DR. PETER HARTMANN: Ez akkor is képtelenség!

NELLY: Helyettesíteni voltam itt.

DR. PETER HARTMANN: Arról volt szó, hogy ezen a szinten marad, az egész osztály kérvényezte!

NELLY: Tudok róla. Mégis fel kellett mennem. Bár ez így méltányos Leilával szemben, hiszen lassan fél éve, hogy ez a szintje.

DR. PETER HARTMANN: Ki hallott már ilyet, hogy egy takarítónőnek saját szintje legyen? Érthetetlen, felfoghatatlan, belefájdul a fejem!

NELLY: Herr Dr. Peter Hartmann, kérem, nyugodjon meg!

DR. PETER HARTMANN: Ezt nem hagyom ennyiben! Itt kell, hogy legyen, muszáj, hogy halljam, hogy lássam! Nem engedhetem el!

NELLY: Nem is fog megszabadulni tőlem, elhiheti.

DR. PETER HARTMANN: Engedje meg, hogy szóljak az érdekében, hogy elrendezzem ezt a végzetes hibát!

NELLY: Főöslegesen bármit is tennie, ez már eldöntött.

DR. PETER HARTMANN: Biztos van megoldás!

NELLY: Éppen ezért vagyok itt. Fél tizenegy-től tizenegyig van pihenőnk. Zavarnám, ha azt a napi fél órát itt tölteném?

DR. PETER HARTMANN: Mármost velem?

NELLY: Mármost önnel.

DR. PETER HARTMANN: Remek gondolat!

NELLY: Rengeteget tanultam ez alatt az egy hónap alatt. Gördülékenyebben beszélek, és ezt folyamatot nem szeretném megszakítani.

DR. PETER HARTMANN: Örömmel segíték! Valóban feláldozná a pihenőjét ezekre az alkalmakra?

NELLY: Értékes pillanatokkal gazdagodom.

DR. PETER HARTMANN: Ez kölcsönös.

NELLY: Most mennem kell, de hamarosan itt leszek.

DR. PETER HARTMANN: Biztosan lejön?

NELLY: Ha megígértem! Pontos leszek, mint a svájci óra! Rendben?

DR. PETER HARTMANN: Akkor a mielőbbi viszont látásra!

Nelly elsiet, DR. Peter Hartmann a telefonhoz hajtja kerekesszékét, és felveszi a kagylót.

DR. PETER HARTMANN: Frau Stolz-ot legyen szíves adni! Hogyhogy nincs az irodájában? Ellenőrzést tart? Akkor szóljanak neki, amint befejezte várom a szobámban. *(Helyére teszi a kagylót, majd megnyomja a hívógombot.)*

JAN *(futva jön a szobába)*: Valami baj van Herr Doktor?

DR. PETER HARTMANN: Frau Stolz járt már a szinten ellenőrizni?

JAN: Láttam valahol, de már sejtésem sincs hol.

DR. PETER HARTMANN: Gondolkozzon Jan! Menjen, nézzen körül, és ha megtalálta, küldje ide hozzám. Sürgősen beszélnem kell vele!

JAN: Most nem tehetem, rengeteg a munkám, előbb be kell fejeznem!

DR. PETER HARTMANN: Akkor én megyek!

JAN: Hogyan! Egyedül tilos közlekednie!

DR. PETER HARTMANN: Hogy akadályozna meg?

JAN: Bezárjam a szobaajtót?

DR. PETER HARTMANN: Vicces. Van kulcsom.

JAN: Nem emlékszik? Tegnap javításra adta.

DR. PETER HARTMANN: Itt vitatkozik velem, miközben ez idő alatt már meg is találta volna a személyzeti vezetőt!

JAN: Na jó, most az egyszer kivételt teszek. Ha megtalálnám, azonnal ideküldöm.

Hangsúlyozom, ha.

DR. PETER HARTMANN: Rendben.

JAN: De szavát kell adnia, hogy itt marad. Nincs abban az állapotban, hogy egyedül járja be az épületet.

DR. PETER HARTMANN: Ne aggódjon már ennyit, menjen, és siessen!

Miután Jan behúzza maga mögött az ajtót, DR. Peter Hartmann előveszi a pipáját, és rágyújt. Erőteljes kopogás.

DR. PETER HARTMANN: Ez gyorsan ment!

LEILA: Jó reggelt! *(jön tisztítószerekkel a kezében)* Azt hittem lent van a parkban!

DR. PETER HARTMANN: Pont maga hiányzott!

LEILA: Tessék?

DR. PETER HARTMANN: Nem tudna később visszajönni?

LEILA: Természetesen tudok. Mikor lesz üres a szoba?

DR. PETER HARTMANN: Tizenegy után.

LEILA: Rendben. *(az ajtó felé fordul, majd megáll)* Tilos a szobában dohányozni.

DR. PETER HARTMANN: Nem lesz belőle baj.

LEILA: A szoba tele van gyúlékony anyaggal, bármikor begyulladhat.

DR. PETER HARTMANN: Ez legyen az én gondom.

LEILA: Komolyan mondom, veszélyes, amit csinál!

DR. PETER HARTMANN: Kimenne már végre?!

Leila törökül hadarva elhagyja a szobát. Kopogás.

FRAU STOLZ: Jó reggelt, mi olyan sürgős, hogy azonnal idehívatott? Mellesleg megjegyzem, nem szokásom a lakók csettintésére ugrani. *(kimért mozdulattal kiveszi DR. Peter Hartmann kezéből a pipát, és a dohányzóasztalra teszi)* Herr Hartmann, a dohányzásra kijelölt hely lent van.

DR. PETER HARTMANN: Doktor Hartmann.

FRAU STOLZ: Hogyan kérem?

DR. PETER HARTMANN: Sok mindent elvesztettem az életem folyamán, a doktorátusomat kivéve.

FRAU STOLZ: Elnézését kérem. Doktor. *(ujjait végighúzza az egyik polcon)* Voltak már takarítani?

DR. PETER HARTMANN: Pont erről akarok önnel beszélni.

FRAU STOLZ *(szétnyitja a kezében lévő aktát)*: Szóval elégedetlen.

DR. PETER HARTMANN: Teljes mértékben.

FRAU STOLZ: Szabadna tudnom az okát?

DR. PETER HARTMANN: Értesüléseim szerint az egész osztály kérvényezte, hogy Frau Havasi továbbra is itt végezze a munkáját.

FRAU STOLZ: Ki az a Frau Havasi? *(lapozni kezd)* Tudom már. A takarító a másodikról.

DR. PETER HARTMANN: Szóval?

FRAU STOLZ: Mit szóval?

DR. PETER HARTMANN: Miért van a másodikon?

FRAU STOLZ: Ugye nem ez az a sürgős ügy, amiért ideráncigált legsűrűbb teendőim közepette?

DR. PETER HARTMANN: Vicces! Mi lakók tartjuk fent az intézményt, tulajdonképpen nekünk köszönheti a jól fizető állását. Ennek ellenére a kérésünk ön felé, mit sem ér.

FRAU STOLZ: Herr Doktor Hartmann...

DR. PETER HARTMANN: Kiveszi a pipát a kezemből, mintha gyerek lennék, aztán ahelyett, hogy rám figyelne, a szoba tisztaságát ellenőrzi.

FRAU STOLZ: Elismerem, olykor vasmarokkal irányítok, de csak a munkámat végzem.

DR. PETER HARTMANN: Tudom, hogy én is faragatlan módon viselkedtem. Kérem, nézze el nekem, és beszéljünk őszintén egymással. Miért nem maradhatott Frau Havasi?

FRAU STOLZ: Ezek belső ügyek, nem beszélhetek róla. Ugye megérti?

DR. PETER HARTAMANN: Már hogy érteném meg? Magyarázza el!

FRAU STOLZ: Na jó, de csak azért, mert ha nem kap választ, akkor mást faggat majd.

DR. PETER HARTMANN: Köszönöm.

FRAU STOLZ: Elhiheti, nem volt egyszerű ezt a döntést meghozni még nekem sem.

Valóban sok kérdés jött felém, és engedtem volna a nyomásnak, ha nem Leiláról lett volna szó. Kizárólag az első emeleten dolgozott, minden esetben jól végezte a munkáját, milyen indokkal szakítottam volna meg ezt a folyamatot? Hogy a lakók és a dolgozók jobban kedvelik Frau Havasit, mint őt? El tudja képzelni mekkora bajt zúdítottam volna az intézmény nyakába?

DR. PETER HARTMANN: Tehát, ha másvalakiről lett volna szó, akkor nem zúdítanak bajt az intézmény nyakába. Még valami. Ugye a takarítást, egy takarító cégnek adták ki, és az összes takarító hozzájuk tartozik?

FRAU STOLZ: Ettől függetlenül az én hatásköröm alá is, mivel szerződést kötöttek az intézményünkkel.

DR. PETER HARTMANN: Ezek szerint két szerződést írtak alá.

FRAU STOLZ: Így szabályos.

DR. PETER HARTMANN: Van valami köze ennek ahhoz, hogy ki hányadik emeleten dolgozik?

FRAU STOLZ: Ennek? Semmi. Egyszerűen nem tehetjük meg Herr Doktor Hartmann. Nincs indok, amely lehetővé tenné az áthelyezést. És ha már az őszinteségnél tartunk, akkor valljuk be, hogy a védenec estében jobb, ha a másodikon folytatja tovább a munkáját.

DR. PETER HARTMANN: Éspedig miért?

JAN (*kopogtat az ajtón, majd azonnal belép*): Frau Stolz!

FRAU STOLZ (*DR. Peter Hartmann felé*): Ha most megbocsát, mennem kell. Viszont látásra!

Frau Stolz, és Jan elhagyják a szobát. DR. Peter Hartmann a dohányzóasztalhoz hajtja a kerekesszéket, kezébe veszi pipáját, és ismét rágyújt.

NELLY (*hangja*): Ezt éppen nem kellene!

DR. PETER HARTMANN: Nelly! Hát betartotta a szavát!

NELLY (*a szobába lép*): Olyan csodálatos idő van! Bár a felhők olykor eltakarják napot, a meleg sugarak mégis utat törnek maguknak. (*szélesre tárja az erkélyajtót, és a fény felé emeli*

arcát) Ilyenkor érzi az ember, hogy ott fönt, valahol a végtelenségben segítő kezek nyúlnak feléje, és megnyugszik a lélek.

DR. PETER HARTMANN: A legszívesebben lefesteném, ahogy ott áll, és élvezi a napfényt.

NELLY: Nincs annyi időm. Fél óra pedig nem elég.

DR. PETER HARTMANN: Bárcsak segíthetnék.

NELLY: Többet segít, mint gondolná. Idegenben olyan elveszett az ember. Nincsenek rokonok, barátok, nem tudni kiben bízhat meg az ember. Nincs kivel megosztani a gondolatokat, a fájó érzéseket. Mindenki küzd valamiért, vagy valakiért, éppen ezért, ha rákényszerül, olyant tesz, amiről régebben úgy gondolta soha nem tenne meg. Már csak az emlékek maradnak meg érintetlenül, tisztán, és a gyökerek, melyek hívogatóan csalogatnak vissza a hazába.

DR. PETER HARTMANN: Mennyire más élete lenne, ha ide született volna!

NELLY: Nem bánom, hogy magyar vagyok. Hazám illatos, termékeny földje, bő vizű folyói, messzi kéklő hegyei, akár egy bibliai mesében, az égi paradicsomhoz hasonló.

DR. PETER HARTMANN: Éden.

NELLY: Édeni.

DR. PETER HARTMANN: És az emberek?

NELLY: A világ most forrásponton van. Sokan nem tudják, hol folytatódik tovább az életük. Családok, rokonok intenek búcsút egymásnak, és szétszóródnak a négy égtája felé. Értékes kapcsolatok bomlanak szét egyik percről a másikra, és az ember nem tudja, hogy cipelje magával mindazt, amit maga mögött kényszerül hagynia.

DR. PETER HARTMANN: Az új hazában talán meglelik mindazt, amire vágnak.

NELLY: Új haza? Inkább elfogadnak, mint befogadnak. Az embernek csak egy hazája lehet, ott ahol született.

DR. PETER HARTMANN: Vannak bevándorlók, akik nagyon szépen beilleszkedtek.

NELLY: Nem tervem letelepedni Herr Doktor Peter Hartmann, mindössze csak európaiként szeretnék Európában dolgozni.

DR. PETER HARTMANN: Mi a képzettsége Nelly?

NELLY: Az már a múlté.

DR. PETER HARTMANN: Láthatóan fáj válaszolnia erre a kérdésre, de ne a múltjába kapaszkodjon, hanem a jövőjébe.

NELLY: Csakhogy a múltam ad erőt, hogy továbblépjek a jövőm felé.

DR. PETER HARTMANN Meddig fog takarítani?

NELLY: Amíg bírom erővel.

DR. PETER HARTMANN: És amint nem bírja?

NELLY: Akkor hazamegyek.

DR. PETER HARTMANN: Ha továbbra is szorgalmasan tanulja a nyelvet, akkor rövidesen a saját szakmájában is dolgozhat. Nálunk értékelik a jó szakembereket.

NELLY: A hazámban művészetpedagógusként dolgoztam egy rehabilitációs központban. Ami otthon működött, az itt kudarcra ítéltetett. Mire tökéletesen beszélnek németül, már járókerettel közlekednék. Kicsúsztam az időből.

DR. PETER HARTMANN: Vannak még barátaim színházi berkekben.

NELLY: Akiktől a baglyokat kapta ajándékba?

DR. PETER HARTMANN: Részben igen. De az ismeretségem a művészet területén nagyon szerteágazó. Biztos segítenének.

NELLY: Nekem?

DR. PETER HARTMANN: Ne legyen kishitű.

NELLY: Mint mondtam, a tökéletes kommunikáció a legnagyobb akadály.

DR. PETER HARTMANN: Beszél angolul? Itt azt is elfogadják a német helyett.

NELLY: Sajnos nem.

DR. PETER HARTMANN: Kár. Milyen jó lett volna!

NELLY: Köszönöm.

DR. PETER HARTMANN: Ugyan mit?

NELLY: Hogy ennyit törődik velem. Nem ehhez vagyok hozzászokva.

DR. PETER HARTMANN: Mindenre van megoldás, csak ne adja fel a reményt. Min mosolyog?

NELLY: Még azt sem tudom megértette e mindazt, amit az előbb ki akartam fejezni.

DR. PETER HARTMANN: Többet, mint korábban. Rohamosan fejlődik a szókinccse.

NELLY: A napok is ilyen gyorsan pörögnek. Megállíthatatlanul.

DR. PETER HARTMANN: Látom, ahogy táncot jár az arcán a napsugár. (rövid csend)
Miért van ilyen csendben?

NELLY: Nehezen találok szavakat. Annyira hihetetlen ez az egész. Amikor beszélgetünk, mintha egy másik dimenzióban lennénk, távol ettől a hideg valóságtól. Nem is tudom, álmodom-e, vagy csak képzelődöm! Olyan képtelenségnek tűnik!

DR. PETER HARTMANN: Ha jóval korábban találkoztunk volna...

NELLY: Nekünk most kellett találkoznunk.

DR. PETER HARTMANN: Talán igaza van. Ez a mi időnk.

NELLY (*a festőállványhoz lép*): Nagyon szépen egymásba olvadnak a színek. Befejezte az illusztrációkat?

DR. PETER HARTMANN: Még nem teljesen. Ez valami más, belülről jön, akaratlanul is kitör belőlem.

NELLY: És örömét leli benne.

DR. PETER HARTMANN: Amikor ezt a képet festem, boldog vagyok.

NELLY: Érzem, ahogy ránézek.

DR. PETER HARTMANN: Tehát, tetszik.

NELLY: Nagyon.

DR. PETER HARTMANN: Hét festményből álló sorozatot akarok kiállításra küldeni. Ez lesz a záró kép.

NELLY: Az utolsóval kezdte?

DR. PETER HARTMANN: Először csak belendült a kezem, a fantáziám diktálta a tempót, és visszatükrözte mindazt, ami a lelkem mélyén gyökeret vert. Rengeteg érzés kavargott bennem, és amint letisztultak a gondolataim, rájöttem, ez itt a csúcspont, ennek kell a záró képnek lennie!

NELLY (*órájára pillant*): Bárcsak maradhatnék még! Elszaladt az idő, mennem kell!

DR. PETER HARTMANN: Holnap?

NELLY: Holnap. (elmenőben) Vigyázzon a pipájával, a parázs nagyon veszélyes.

DR. PETER HARTMANN: Ezentúl csak séta közben, a parkban gyűjtöm meg.

NELLY: Helyes.

6.

DR. Peter Hartmann lázasan fest, miközben szobájában hangosan szól a zene.

Telefoncsörgés. DR. Peter Hartmann tudomást sem vesz róla. Helena lép be, a hifihez lép, és halkabbra állítja. DR. Peter Hartmann fest rendületlenül.

HELENA Herr Doktor! Már megint nem vette be a gyógyszereit! Herr Doktor!

DR. PETER HARTMANN (*Helénára pillantva*): Kérem?

HELENA: A gyógyszerei!

DR. PETER HARTMANN: Vigye innen.

HELENA: Ezek az új tabletták.

DR. PETER HARTMANN: Egyforma mind, személyiséggyilkosok.

HELENA: Herr Doktor, legyen kicsit türelmesebb, idő kell, amíg átáll erre az adagra a szervezete.

DR. PETER HARTMANN: Éppen ez az, amim nincs, időm.

HELENA: Orvosság nélkül össze fog omlani.

DR. PETER HARTMANN (*a festményre mutat*): Látja ezeket a felhőket?

HELENA: Természetesen.

DR. PETER HARTMAN: Csak úgy tudom elűzni őket, ha tiszta fejjel szárnyalni hagyom a lelkeket.

HELENA: Nagyon sajnálom, de jelezni kell az osztályos nővérnek, hogy nem működik együtt velem.

DR. PETER HARTMANN: Hát jelezze.

HELENA: Nem értem, régebben mindig megtaláltuk a megfelelő hangot egymással. Mi történt, mi változott meg?

DR. PETER HARTMANN: Visszatért az ihletem! És csodásan érzem magam!

(*visszahangosítja a zenét*)

Kopogás.

DR. PETER HARTMANN (*Helena felé*): Most menjen kérem! Vendéget várok!

Helena elmenőben Johannába ütközik.

HELENA (*visszalép, ismét lehalkítja a hifit*): Frau Hartmann! De jó, hogy újra látom! Hogy van?

JOHANNA: Remekül Helena, köszönöm! Látom, mint mindig, ügyesen végzi a munkáját!

DR. PETER HARTMANN: Nem az övé az érdem.

HELENA: Így igaz. Herr Doktor jelenleg jól van, de csak pillanatnyilag.

JOHANNA: Mit jelentsen ez?

HELENA: Visszautasítja a gyógyszeres kezelést.

JOHANNA (*DR. Peter Hartmann felé*): Peter!

DR. PETER HARTMANN (*Johanna felé*): Ugye nem vonsz kérdőre a nővér előtt?

JOHANNA: Persze, hogy nem, de... (*Helena felé*) Köszönöm Helena, majd később még beszélünk. Továbbra is számítok a segítségére!

HELENA: Igenis Frau Hartmann! Akkor később!

JOHANNA (*Helena felé*): Később.

Helena behúzza maga mögött az ajtót.

JOHANNA: Teljesen elment az eszed? Mi az, hogy visszautasítod a gyógyszeres kezelést?

DR. PETER HARTMANN: Elkészültem az illusztrációkkal. Az összessel. Akarod látni?

JOHANNA: Hol vannak?

DR. PETER HARTMANN: Az asztalon, a kék mappában. Megtaláltad?

JOHANNA (*miközben lapozgatni kezdi az illusztrációkat*): Hihetetlen.

DR. PETER HARTMANN: Remélem elégedett vagy.

JOHANNA: El sem mondhatom mennyire! Döbbenetesen tehetséges vagy!

DR. PETER HARTMANN: Akkor maradjunk ennyiben, és a továbbiakban ne rontsd el a kedvem.

JOHANNA: Nagyon megleptél Peter!

DR. PETER HARTMANN: Hidd el, én sem gondoltam, hogy még ennyi energia van bennem. Képtelen vagyok nyugodni, egész álló nap csak festek.

JOHANNA (*a festőállványhoz közeledik*): És ez?

DR. PETER HARTMANN: Most ezen dolgozom.

JOHANNA: Csak úgy?

DR. PETER HARTMANN: Csak úgy.

JOHANNA: Azt nem hiszem. Ilyen festménnyel biztosan leszerződöttél valakivel.

DR. PETER HARTMANN: Úgy gondolod a hátad mögött?

JOHANNA: Nem volna szép tőled.

DR. PETER HARTMANN: Tehát, saját örömömre nem festhetek.

JOHANNA: Még a grafikáidon is túlszárnyal.

DR. PETER HARTMANN: Köszönöm a dicséretet.

JOHANNA: Na, ki vele, kivel állapodtál meg?

DR. PETER HARTMANN: Még senkivel. De fogok. Ha az emlékezetem nem csal, szinte az összes galériatulajdonos ismer.

JOHANNA: Eddig én intéztem az ügyeidet.

DR. PETER HARTMANN: Csak amióta ideköltöztem. Mi a baj? Te akartad a régi Petert. Hát most itt van.

JOHANNA: Teljesen összezavarsz.

DR. PETER HARTMANN: Ugyan Johanna, természetesen továbbra is te leszel a menedzserem! Ne vágj már ilyen képet! Bár ezerszer eljátszottam a gondolattal, hogy felállok ebből az átkozott kerekesszékből, kisétálok az ajtón, át a parkon, és elvegyülve az emberek között, tovább élem az életem. A gyakorlatban ez sajnos kivitelezhetetlen. Segítségre van szükségem.

JOHANNA: Végre belátod.

DR. PETER HARTMANN: Támogató, és nem önérdékű segítségre.

JOHANNA: Amennyiben arra utalsz, hogy kihasználom a helyzetedet, nagyon tévedsz.

DR. PETER HARTMANN: Csak annyit kérek, ne hozz döntéseket helyettem. Most még részeleges a bénulásom, de mint tudjuk, ez idővel egyre súlyosabb lesz. Még akkor is az én akaratom számít, ha bekövetkezik az elkerülhetetlen.

JOHANNA: Megváltoztattad a végrendeleted?

DR. PETER HARTMANN: Látod, erre még nem is gondoltam! Köszönöm, hogy eszembe juttattad ezt a lehetőséget. Bár én a teljes lebénulásra gondoltam, nem pedig a halálra.

JOHANNA: Úgy látom, nem csak én vagyok megzavarodva.

DR. PETER HARTMANN: A józan bolond a legveszélyesebb ember. Nem tudtad?

JOHANNA: Igazat mondott Helena. Szükséged van a gyógyszerekre. Összevissza beszélsz, nem tudod kontrolálni a gondolataidat.

DR. PETER HARTMANN: Milyen nagy szerencse, hogy nem egyeztem bele az otthoni ápolásba! Amiért valójában jöttél, ott van a kezekben. Most menj. Nem érek rá veled foglalkozni.

JOHANNA: Az Istenért! Nem dobhatsz csak úgy ki!

DR. PETER HARTMANN: Miért nem? Ez a szoba az én lakrészem. Isten veled! *(ismét felhangosítja a hifit, és dolgozik a festményen)*

JOHANNA: Beszélek az osztályos nővérrel! *(elviharzik)*

DR. Peter Hartmann festés közben énekel. Nelly közeledik, majd megáll, úgy figyel DR. Peter Hartmann tovább.

DR. PETER HARTMANN: Nem ér leleselkedni!

NELLY: Hallgatom, ahogy énekel. Nem is mondta, hogy ennyire muzikális.

DR. PETER HARTMANN: Megleptem?

NELLY: Őszintén megvallom, nagyon.

DR. PETER HARTMANN (*abbahagyja a festést, és a hifi felé gördül, majd lehalkítja*):

Tetszik ez a zene?

NELLY: Minden jó zenét szeretek, legyen az bármelyik műfaj.

DR. PETER HARTMANN: Közel hét évig vezettem ezt a zenekart.

NELLY: Hét év, milyen varázslatos szám!

DR. PETER HARTMANN: Írországban éltem. Akkoriban úgy gondoltam, a koboldok és tündérek szigetén meglelem a szerencsém.

NELLY: Úgy lett?

DR. PETER HARTMANN: Akkor ott maradtam volna.

NELLY: A kérdésekre olykor később érkezik válasz. Jóval később, mint reméljük. Ezért kell türelmesen várakoznunk, és hallgatnunk a belső hangunkra.

DR. PETER HARTMANN: Bárcsak ilyen egyszerű lenne!

NELLY: Egyszerű ez, csak mi bonyolítjuk túl. Sajnos én sem vagyok mentes ez alól.

DR. PETER HARTMANN: Hogy lehet türelmes az ember, amikor az életéről van szó?

NELLY: Mindenki azt hiszi, azért énekelek, mert boldog vagyok, pedig valójában félek. Tele vagyok szorongással, de a zene segít a feloldásban. Megnyugtat. Türelmessé tesz.

DR. PETER HARTMANN: Korábban én is a zenébe menekültem. Hobbyként indult a zenekar, amolyan hétvégi, bulizós estéken játszottunk egymásnak, aztán barátoknak. Nem vettük komolyan, de idővel egyre jobban kiforrt magát. Elfeledtem mindent, azt, hogy ki vagyok, mi vár rám, a szüleimet, a genetikát. Az íreknél valóban boldog voltam. (*kikapcsolja a hifit*) Egy nap hírt kaptam anyám felől. Rosszabbodott az állapota, állandó felügyeletre szorult. Apám a nyugalom, és a szeretet mintaképe szinte megsemmisült a fájdalomtól. Ismét szembesített a sors a jövőmmel, ami néhány év múlva be is következett...Nelly! Én beszélek, miközben önnek kell a nyelvet gyakorolnia!

NELLY: Szívesen hallgatom.

DR. PETER HARTMANN: Ne engem hallgasson, hanem beszéljen!

NELLY: Mit mondjak?

DR. PETER HARTMANN: Meséljen a titkairól, azok mindenkinek vannak.

NELLY: A titkoknak muszáj érintetlenül maradniuk.

DR. PETER HARTMANN: Pedig kíváncsi lennék rájuk.

NELLY: Valóban?

DR. PETER HARTMANN: A felfedett titkok árulnak el legtöbbet az ember személyiségéről.

NELLY: Alapjában véve, én egy meglehetősen egyszerű ember vagyok.

DR. PETER HARTMANN: Na, ez az, amit nem hiszek.

NELLY: Pedig így igaz.

DR. PETER HARTMANN: Igazán nem szép öntől, hogy kicsalta a legbensőbb gondolataimat, míg a magáét visszatartja!

NELLY: Minek terheljem, amikor éppen elég baja van.

DR. PETER HARTMANN: Mi történt a másodikon? Bántották?

NELLY: Nem. Dehogy.

DR. PETERHARTMANN: Valami mégis csak történt. Kiolvasom a tekintetéből.

NELLY: Most nem tudok énekelni, pedig mennyire jobb lenne a közérzetem!

DR. PETER HARTMANN: Úgy látszik, még ön sem kapott választ a kérdéseire.

NELLY: Talán kaptam, csak nem azt, amire vártam.

DR. PETER HARTMANN: Tudni akarom, miről van szó.

NELLY: Engedje meg, kérem, hogy más alkalommal meséljem el! Most túlságosan friss, és mély ez a seb.

DR. PETER HARTMANN: Rendben, amennyiben megígéri, hogy a későbbiek folyamán, őszintén elmondja, mi sebezte meg ennyire.

Nelly a festményt nézi, miközben megérinti DR. Peter Hartmann vállát.

NELLY: Ez az égi jelenség megnyugtatja a lelkeimet.

DR. PETER HARTMANN: Olyan, mintha énekelne?

NELLY: Annál is megnyugtatóbb.

DR. Peter Hartmann megpróbál felemelkedni a kerekesszékből, sikertelenül. Nelly még mindig a festményt nézi, így nem tanúja DR. Peter Hartmann kudarcának, aki angolul mérgelődik, mire Nelly feléje fordul.

NELLY: Minden rendben?

DR. PETER HARTMANN: A legnagyobb rendben.

NELLY: Nagyon szépen halad a festménnyel.

DR. PETER HARTMANN: Bele is adom az összes energiámat!

NELLY: Alig tudok betelni vele.

DR. PETER HARTMANN: Ez az érzés a szívem legmélyéből fakadt.

NELLY: Olyan, mintha a felhők mögött rejtőző napfény a remény üzenetét küldené felénk.

DR. PETER HARTMANN: Nelly...

NELLY: Sajnos most mennem kell! *(választ sem várva kisiet a szobából)*

7.

DR. Peter Hartmann a kerekesszékekében bóbiskol. Odakint esik az eső. Jan lép be, halkan a dohányzóasztalra helyezi a reggelit, majd ugyanolyan halk lépésekkel megindul az ajtó felé.

DR. PETER HARTMANN *(felriad)*: Ki az?! Ki van itt?!

JAN: Csak én, Jan.

DR. PETER HARTMANN: Az Isten áldja meg Jan, miért lopakodik úgy, mint egy tolvaj?

JAN: Nem akartam felébreszteni.

DR. PETER HARTMANN: Nem aludtam, csak elbóbiskoltam.

JAN: Talán az idő teszi, kora reggel óta esik.

DR. PETER HARTMANN: Hány óra van?

JAN: Fél kilenc.

DR. PETER HARTMANN: Nincs kedvem semmihez.

JAN: Muszáj reggeliznie.

DR. PETER HARTMANN: Étvágyam sincs. Nyugodtan vigye el.

JAN: Herr Doktor, legalább a teáját igya meg!

DR. PETER HARTMANN: Rendben, azt hagyja itt. Megtudott valamit a második szintről?

JAN: Sajnálom, nem. Az ápoló személyzet nem tud semmiről.

DR. PETER HARTMANN: Megőrjít ez a bizonytalanság!

JAN: Talán a takarítók között történt valami. Ha igen, mi semmit sem fogunk tudni ezzel kapcsolatban. Az övéké egy zárt világ.

DR. PETER HARTMANN: Mint a maguké. Na jó, hagyom tovább dolgozni. Tudom, hogy bár akaratlanul is, de mindig feltartom.

JAN: Ugyan Herr Doktor!

DR. PETER HARTMANN: Mondja Jan, van családja?

JAN: Úgy érti, feleség, és gyerekek? Elváltam.

DR. PETER HARTMANN: Szóval, egyedül él.

JAN: Igen, de cseppet sem magányosan.

DR. PETER HARTMANN Ezt mondania sem kellett volna. Beszél angolul?

JAN: Valamennyire.

DR. PETER HARTMANN: Szeret utazni? Idegen helyeket megismerni?

JAN: Kalandvágyó vagyok, teljes értelemben. Mindig szerettem volna bejárni Európát, bár eddig csak az álmodozásig jutottam el.

DR. PETER HARTMANN: Ki tudja, talán egyszer valóra válnak az álmai.

JAN: Bár úgy lenne! Most tényleg összekapom magam! Viszont látásra nemsokára!

DR. PETER HARTMANN: Azért, ha hall valamit...

JAN: Természetesen, azonnal elmondom.

DR. PETER HARTMANN: Köszönöm.

JAN: Igazán nincs mit.

DR. PETER HARTMANN: Akkor nemsokára.

Rosa Braun kopogtat, majd lép be a szobába.

JAN: Frau Barun, jó reggelt!

ROSA BRAUN: Magának is Jan. Ha megkérhetném, magunkra hagyna minket Herr Doktor Hartmann-nal?

JAN: Igenis! *(kisiet a szobából)*

DR. PETER HARTMANN: Fontos dolog lehet, ha maga az ápolási vezető jön hozzám személyesen. Ráadásul nem kávéidőben.

ROSA BRAUN: Peter, kérlek, ne rajtam élezd a nyelved! Örök idők óta ismerjük egymást, igaz? Arra is emlékszem, amikor még a betűket tanultad, éppen ezért úgy gondolom, megbízhatasz a lojalitásomban.

DR. PETER HARTMANN: Valóban régi, értékes barátság a miénk. Mi okom lenne kételkedni benned?

ROSA BRAUN: Ha jól emlékszem, nemrég azt kérted, csökkentjük a gyógyszeradagodat. Megtettük?

DR. PETER HARTMANN: Igen, és köszönöm, de úgy gondolom, más itt a probléma.

ROSA BRAUN: Az osztályos nővér jelezte, hogy nem veszed be a tablettákat.

DR. PETER HARTMANN: Így igaz, és azóta tiszta a fejem.

ROSA BRAUN: Pillanatnyilag drága barátom. Ez a csoda csak néhány napig tart, nem tovább. Aztán jön a depresszió, a többiről nem is beszélve. Ezt akarod?

DR. PETER HARTMANN: Persze, hogy nem! De most szükségem van, hogy tisztán lássak, helyesen érzékeljem a fényeket, a rezgéseket!

ROSA BRAUN: Nem lesz ez így jó. A csökönységnek beláthatatlan következményei lehetnek, felfogad?

DR. PETER HARTMANN: Tisztában vagyok vele, mit teszek.

ROSA BRAUN: Én nem vagyok biztos benne.

DR. PETER HARTMANN: Mit jelentsen ez?

ROSA BRAUN: Nagyon kérek, térj észre, amíg nem késő!

DR. PETER HARTMANN: Te most, ha jól értem, a feleségem érdekeit képviseled.

ROSA BRAUN: Jogom lenne megsértődni, de nem teszem, mert a lelked mélyén tudod, hogy valótlan, amit állítasz. Segíteni akarok, mint barát, és mint egészségügyi szakember. Megérthetnéd végre, hogy itt senki sem az ellenséged!

DR. PETER HARTMANN: Te tudod a legjobban mennyi időt vesz igénybe, amíg átáll a szervezetem. Csak annyit kérek, legalább ezt a festményt befejezhessem!

ROSA BRAUN: Peter, még mindig nem veszel komolyan!

DR. PETER HARTMANN: Türelmes, és készséges páciens voltam mindig.

ROSA BRAUN: Ez idáig. Elmondanád mi történt veled?

DR. PETER HARTMANN: Most érzem, hogy élek. Nem csak vegetálok, hanem emberként élem a mindennapjaimat. Mondd, olyan nagy bűn ez?

ROSA BRAUN: Persze, hogy nem! De olyan vékony a határ valóság, és álmvilág közt! Legalább engedd, hogy segíthessek!

DR. PETER HARTMANN: Egy hetet kérek, nem többet.

ROSA BRAUN: Lehetetlen.

DR. PETER HARTMANN: Ha megkapom ezt a néhány napot, ígérem ismét a régi, engedelmes páciens leszek!

ROSA BRAUN: Képtelenség. Sajnálom.

DR. PETER HARTMANN: Akkor hogy akarsz segíteni?

ROSA BRAUN: Az életeddel játszol, és ezt nem hagyhatom. Nem tehetem. (előhúzza a zsebéből a telefonját) Jan, kérem, hozza be Dr. Peter Hartmann gyógyszereit, most!

Jan futva jön, és átnyújtja Rosa Braun a kiadagolt tablettákat.

ROSA BARUN (*JAN felé*): Köszönöm, most elmehet! (*DR. Peter Hartmann felé*) Nyisd ki a szád, Peter!

JAN (*elmenőben DR. Peter Hartmann felé*): Bocsásson meg, Herr Doktor.

ROSA BRAUN (*Jan felé*): Az irodámba! Most!

DR. PETER HARTMANN: Ha már rajtam kiélvezheted a hatalmadat, legalább Jant, ne vond felelősségre!

ROSA BRAUN: Egy szakápoló nem lehet a páciens cinkosa!

DR. PETER HARTMANN: Inkább beveszem azt az átkozott mérget, csak ne bánts azokat, akik komolyan aggódnak értem! Add ide azt a vacakot! *(kikapja Rosa Braun kezéből a gyógyszeradagolót, és egy mozdulattal a szájába üríti)*

ROSA BRAUN: Látni szeretném, hogy lenyelted! *(DR. Peter Hartmann nagyra tátja a száját)* Nyelvet föl! Rendben. Később rájössz, csak a te érdekedben voltam ennyire erőszakos.

DR. PETER HARTMANN: Rendben Rosa, hiszek neked.

ROSA BRAUN: Még nem, de később, amint észhez tértél, igazat adsz nekem.

DR. PETER HARTMANN: Mostanában nemigen szeretnék találkozni veled.

ROSA BRAUN: Jegeled a barátságunkat?

DR. PETER HARTMANN: Mondhatjuk így is.

ROSA BRAUN: Beveszed a gyógyszereidet?

DR. PETER HARTMANN: Beveszem. És most, ha megbocsátasz, folytatnám a festést, amíg lehetséges.

ROSA BRAUN: Rendben Peter, majd jövök, ha már megbékéltél velem, és a helyzetteddel. Szervusz!

Amint Rosa Braun kilép az ajtón, DR. Peter Hartmann sietve a toalettbe hajtja kerekesszékét. Hallani, ahogy hánytatja magát. Paul Hartmann lassan belép a szobába.

PAUL HARTMANN: Peter!

DR. PETER HARTMANN: Rögtön jövök, itt vagyok a mosdóban! *(kigördül a kerekesszékével, pólója elől derékig vizes)*

PAUL HARTMANN: Mi történt veled?

DR. PETER HARTMANN: Semmi, csak egy kicsit ügyetlen voltam.

PAUL HARTMANN: Segítsek átöltözni?

DR. PETER HARTMANN: Egyedül is megy. *(a beépített szekrényből elővesz egy pólót, és a vizeset átcsereéli a tisztára)* Hogyhogy nem anyánál vagy?

PAUL HARTMANN *(miközben a vizes pólót a toalettbe viszi)*: Zavar, hogy itt vagyok?

DR. PETER HARTMANN: Nem, csak csodálkozom. Ilyenkor szoktál felolvasni, vagy rosszul emlékszem?

PAUL HARTMANN *(visszatérőben)*: A mai elmarad.

DR. PETER HARTMANN: Miért?

PAUL HARTMANN: Úgy gondoltam, neked nagyobb szükséged van rám. *(az erkélyajtóhoz lép és egy résnyire nyitja)* Az esőillatú levegőtől megnyugszik a lélek.

DR. PETER HARTMANN: Apa...

PAUL HARTMANN: Hallod a madarakat? Most is énekelnek, hiába a szürke égbolt, még az esőfüggönyön keresztül is hallani a hangjukat!

DR. PETER HARTMANN: Hogy lehet benned ennyi jóság, és türelem?

PAUL HARTMANN: Benned is ugyanennyi van, csak ne zárkózz magadba, hanem nyisd ki a szívedet!

DR. PETER HARTMANN: Már egy ideje szélesre tártam, olyan szélesre amennyire csak lehetett.

PAUL HARTMANN *(a festőállvány felé lép)*: Látszik a festményeden. A remény utat tör magának a reménytelenségben.

DR. PETER HARTMANN: Ugyanazt látod, mint ő.

PAUL HARTMANN: Ő kicsoda?

DR. PETER HARTMANN: Aki megtalálta a kulcsot lelkem kapujához. Felmelegítette a szívemet. Eggek! Szárnyalok, miközben halálraítélt vagyok ebben a nyomorék testben!

PAUL HARTMANN: Kérlek, gondolkozz el azon, Isten, miért adományozott neked ekkora tehetséget!

DR. PETER HARTMANN: Szörnyű lehet végignézned szeretteid elmúlását!

PAUL HARTMANN: A fájdalom nagy teher, elismerem. A tehetetlenség, hogy bármit teszek, az idő múlását nem állíthatom meg. De akárhogy éget ez az érzés, mindig az lebeg előttem, hogy talán a szertetémmel megkönnyítem a helyzeteteket.

DR. PETER HARTMANN: Már kezdtem beletörődni a boldogtalanságomba, amikor váratlanul, feléledt bennem az élni akarás tüze!

PAUL HARTMANN: Az alkotás maga az élet! Kristálytisza energia! Szembesülés a benső éneddel, mely tökéletes formát ölt, egy tökéletlen testben! Fess, ha boldog vagy! Fess, ha beleüvöltened a fájdalmad az éjszakába! Fess, ha úgy érzed, hogy minden összeomlott körülötted! Fess, ha láttatni akarod a tökéletes tükörképed! Hallgass a belső hangodra, és ha tudod, mi tesz igazán boldoggá, cselekedj! Ne tartson vissza semmi, és senki!

DR. PETER HARTMANN: A gyógyszerek elmosnak mindent. Letompítanak.

PAUL HARTMANN: Muszáj erre a problémára megoldást találnunk. Mint orvos tisztában vagy a következményekkel.

DR. PETER HARTMANN: Át kell gondolnom, hogyan tovább, hogy békét leljek. Mert ez az óriási vihar, itt bennem, szétfeszíti az idegeimet.

PAUL HARTMANN: Rátalálsz a megoldásra, tudom.

DR. PETER HARTMANN: És ha rosszul döntök?

PAUL HARTMANN: Bármilyen legyen is az, én melletted állok, ne feledd el. A szülői szeretet nem múlik el a gyerekekkel.

DR. PETER HARTMANN: Ha belegondolok, mennyi baj volt velem, és te ahelyett, hogy megbüntettél volna, mindig türelmes voltál velem.

PAUL HARTMANN: Az elevenséged vetekedett a tehetségeddel, így igaz. Ragyogó elméd okozta ezt a nyugtalanságot, mely később kíváncsisággal párosult. Szerencsére a gőg nem tudott elhatalmasodni rajtad. Pedig bevallom őszintén, ettől tartottam. Nincs mentségem arra, hogy anyád ápolása mellett teljesen háttérbe szorultál, és csak magadra számíthattál, hogy el ne tévedj életed útvesztőiben. Megbocsátasz?

DR. PETER HARTMANN: Apa!

PAUL HARTMANN: Még sohasem mondtam, mennyire büszke vagyok rád. Boldog lehetek, hogy te vagy a fiam.

DR. PETER HARTMANN: Én is szeretlek apa, szeretlek *mindkettőtöket!*

PAUL HARTMANN: Micsoda idő! Egyik pillanatban süt a nap, a másikban végigsöpör a tájon a zivatar! Kiszámíthatatlan, és egyben csodálatosan szép. Nem így van?

8.

Nelly a tervezőasztalon heverő vázlatokat nézegeti, majd a festőállványhoz lép.

NELLY: Befejezte? Nagyon szép!

DR. PETER HARTMANN (*kerekesszékekével az erkélyről hajt be*): Mint ez a reggel! A tegnapi esőtől pompás színekben fürdik a táj! Kedvem lenne az erdőben sétálni, érezni a fák párás leheletét!

NELLY: Helena nővér szívesen levinné. Bár ragyogóan süt a nap, hamarosan eső lesz. Nézze csak, hogy gyülekeznek a komor felhők, mintha versenyt futnának egymással.

DR. PETER HARTMANN: Most törte ezernyi darabra a pillanat varázsát! Még hogy Helenával!

NELLY: Ön is tudja, én nem tehetem.

DR. PETER HARTMANN: Kár, az a rengeteg feszültség, amit a szemében látok, egy szempillantás alatt eltűnne!

NELLY: Tudom, jól, hogy így van.

DR. PETER HARTMANN: Még nem láttam ennyire szomorúnak, belesajog a szívem.

Elmondja végre mi az, ami bántja? Megígérte!

Nelly kezéből a vázlatok a padlóra peregnek.

NELLY: Mit is mondhatnék?

DR. PETER HARTMANN: Sír?

NELLY: Dehogy. Talán az erős fény teszi.

DR. PETER HARTMANN: Látom az arcán végigfolyni a könnyeket.

NELLY: Szégyellem, hogy ennyire elgyengültem.

DR. PETER HARTMANN: Előttem ne szégyellje.

NELLY: Egyperces sírás. Nem tart tovább. Méregtelenítő könnyezésnek is nevezhetném.

DR. PETER HARTMANN: Gyerekkoromban sírtam utoljára. Mostanában azonban dühöngök, ha nem tudok mit kezdeni a fájdalmammal. Olykor még én is megijedek magamtól, és elgondolkodtat, ilyen elszabadult állapotban mi mindenre képes az ember. Jól teszi, ha időben kimossa magából a szenvedés csíráit, és nem hagyja, hogy tovább gyötrődjön.

NELLY: Úgy érzem legyengültem

DR. PETER HARTMANN: Ezzel sokan így vagyunk.

NELLY: Jobban kellene fegyelmeznem a gondolataimat, de már képtelen vagyok rá.

Kezdem elveszíteni önmagam. Lassan azt sem tudom, ki vagyok.

DR. PETER HARTMANN: Egy csodálatos fény a sötétségben.

NELLY: Hogyan kérem?

DR. PETER HARTMANN: Na végre, elmosolyodott!

NELLY: Herr Doktor Peter Hartmann...

DR. PETER HARTMANN (*közbevág*): Szólítson végre már a keresztnevemen! Legalább akkor, ha kettesben vagyunk!

NELLY: Azt nem lehet.

DR. PETER HARTMANN: Én is a keresztnevén szólítom.

NELLY: Az más.

DR. PETER HARTMANN: Eddig annyira bátor volt velem szemben, olykor vakmerő.

NELLY: Ha megtenném, amire kér, túl erősen fonnám a köteléket közöttünk.

DR. PETER HARTMANN: És az miért lenne baj?

NELLY: Hogy tudnék akkor elmenni innen?

PETER HARTMANN: Miről beszél? Na, üljön le szépen, ide közvetlenül mellém (*gördül a dohányzóasztal felé*), és mondja el szépen, milyen képtelenségeket forgat a fejében.

NELLY: Bocsásson meg, nem tudok. Muszáj állva maradnom. Legtöbbször föl-alá járkálok, ha gondolkodom.

DR. PETER HARTMANN: Tegye azt, ami jólesik, csak beszéljen már végre! Ígérem, a méregtelenítő könnyektől sem fogok megijedni!

NELLY: Miért ilyen jó hozzám?

DR. PETER HARTMANN: Hogyan kérem? Ne terelje el a beszélgetést!

NELLY: Akkor sem értem, én egy idegen emberi lény vagyok itt, a társadalmi réteg legalján. Nincs semmim, amitől érdekessé válnék más szemében, ön mégis úgy törődik velem, mintha hosszú évek óta barátok lennénk. Pedig csak az útjaink keresztezik egymást.

DR. PETER HARTMANN: Nem véletlenül. Korábban azt mondta, ez mi időnk, most kellett találkozunk. Sokat gondolkoztam ezen a mondatán, és őszintén bevallom, igazat adok önnek. Ha nem lépett volna az életembe, akkor csak vegetálnék. Talán azért került ide, hogy felébresszen, abból a mély, megsemmisítő álomból, amelyben már évek óta tartottam magam. Lemondtam mindenről, ami fontos volt nekem. A kutatómunkáról, a zenéről, kezdtem eltávolodni a festővászonról, a szeretteimtől, a barátoktól. Hagytam magam kiégni, és üresnek maradni. Sötétségbe burkolózott körülöttem minden, a gondolataim, a testem, a lelkem. Elhittem, hogy semmit sem érek. És akkor a sötétséget megtörte egy ragyogó fénysugár. Felrázott, kíváncsivá tett, életerőt lehelt belém, megtisztította az elmém. Elillant ihletem visszatért, és nem hagy nyugodni, míg az önmegvalósulás csúcsát el nem érem. Többet kaptam öntől, mint eddigi életem folyamán bárkitől! Ha valaki előtt, akkor előttem őszinte lehet!

NELLY: Valóban ennyit adományoztam volna magamból?

DR. PETER HARTMANN: Annyira önzetlenül tette, hogy észre sem vette. Sajnos az önhöz hasonló embereket a legkönnyebb kihasználni.

NELLY: Talán ez az erőszakos, mindent akaró, megalázó erő gyengít le ennyire. Harcolok ellene, de képtelen vagyok megállítani, csak csúszok egyre lejjebb, és lejjebb. Amikor egy röpké pillanatra lélegzethez jutok, reménykedni kezdek, végre, mégis csak megkapaszkodtam, de abban a pillanatban meghazudtol a sorsom, mely lejjebb taszít az ismeretlen mélybe. Hát ennyit érek? A rengeteg munka, a tanulás, a segítségnyújtás, a lemondás mind hamuvá lett? Mögöttem az életem, míg mások életét élem, ez nem én vagyok! Miért nem lehetek

önmagam? Miért sikerült annyi mindent elérnem, ha utána nincstelenként kell alulról kezdenem? Időm sincs, hogy újra megvalósítsam a céljaimat! És miért nem élhetek a hazámban a szeretteimmel? Születtem volna butának, akkor talán elégedett lennék mindazzal, amit elértem! Istenem! Miért nem hagytál butának lennem?!

DR. PETER HARTMANN: Embernek maradni, a szó legnemesebb értelmében, a mai világban egyre nehezebb. A legkeményebb harcosok is olykor elveszítik a hitüket. De csak rövid ideig tartják magukat legyőzöttnek. A hit, olyan, mint az ihlet, akinek volt, az sohasem veszíti el. Előtör a legváratlanabb pillanatban, és hajtja az embert tűzön-vízen át. Nelly, biztos vagyok abban, hogy nyomós oka volt, itt munkát vállalni! És ha már megtette, van valami eredménye!

NELLY: Bolond fejjel azt hittem, európaiként megtalálom Európában a szerencsém, ami szerencsétlenségemre, a hazámban elveszett.

DR. PETER HARTMANN: Ha maga mögött hagyott egy kiépített egzisztenciát, és bevállalt egy ismeretlen utat az idegenbe, akkor annak anyagi okai lehettek.

NELLY: Sajnos erre a döntésre kényszerültem, hogy talpon tudjak maradni. Nem gondoltam arra, hogy itt is kihasználnak, munkát kérnek, aztán nem fizetnek, és ha jár a szád, még meg is vernek.

DR. PETER HARTMANN: Bántalmazták?

NELLY: Erre nem szeretnék válaszolni.

DR. PETER HARTMANN: Megőrjít a tehetetlenségem!

NELLY: Kérem, miattam, ne izgassa fel magát! Ezért nem akartam önre zúdítani a gondjaimat. Ezek az én problémáim, nekem kell megoldást találnom, csakis én vagyok a felelős, hogy ebbe a helyzetbe kerültem.

DR. PETER HARTMANN: Ne gondolja!

NELLY: Hiú ábrándokat kergettem, hogy itt helyrehozok mindent, de mindent, amit otthon elrontottam. Két-három évet kalkuláltam, és ennek érdekében bevállaltam mindent. A legfontosabbról megfeledkeztem. Nem gondoltam arra, hogy a honvágy ennyire erős lesz bennem. Nap, mint nap a szívem szakad bele, annyira fáj a távolság. Nálunk azt szokták mondani, öreg fát nem szabad új helyre ültetni, mert nem éli túl, még akkor sem, ha táplálékban gazdag a talaj. Én azt mondom, talán a fiatal facsemeték még mozdíthatók, amíg nem kapaszkodnak jó mélyen a gyökereikkel. Nem vagyok se fiatal, se öreg, most kellene elégedetten visszatekintennem, és fellelegeznem, hogy igen, megcsináltam, egy kicsit most gondolhatok magamra is, megpihenhetek. Ehelyett olyan monoton munkát végzek, amihez még képzettség is szükségtelen. Ha az volt múlt, és ez a jelen, akkor mit tartogat a jövő?

DR. HARTMANN PETER: Átérezem az elkeseredését, tudom milyen megalázottnak, és magányosnak lenni. Éppen ezért, arra kérem, ne hozzon elhamarkodott döntést. Tiszta fejjel, higgadtan mérlegelje a lehetőségeit. A sors egy másodperc töredéke alatt megváltoztathatja az életét. Én emlékeztessenem arra, mit mondott nekem? A kérdésekre olykor később érkezik válasz, várakozni kell. Most én intem türelemre. Jöjjön ide, és nézzen a szemembe. Ne, ne forduljon el, látni akarom a tekintetét, ahogy megígéri nekem, hogy az indulatait hagyja lecsendesedni, és akkor hoz döntést, amikor már letisztultak a gondolatai.

NELLY: Nehéz kimondani. Az ígéretet be kell tartani.

DR. PETER HARTMANN: Pontosan ezért kérem.

NELLY: Megpróbálom.

DR. PETER HARTMANN: Ez nem elég, meg kell ígérnie.

NELLY: Ígérem.

Váratlanul kicsapódik az ajtó.

HELENA: Herr Doktor itt a séta ideje!

DR. PETER HARTMANN: Ma nincs kedvem, talán holnap.

NELLY: Bocsásson meg, de mennem kell.

DR. PETER HARTMANN: Rendben.

Nelly az ajtó felé menet Helenába ütközik.

HELENA *(szinte suttogva)*: Mit képzelsz? Jelenteni fogom, hogy visszajársz az elsőre.

NELLY: Csak nyugodtan. *(elmege)*

DR. PETER HARTMANN: Mi a gond Helena?

HELENA: Semmi.

DR. PETER HARTMANN: Nem is ajánlom. És ha most megkérhetném, magamra hagyna?

HELENA: Elfelejtette, hogy itt a takarító? Tizenegy múlt, szeretné rendbe tenni a szobáját.

DR. PETER HARTMANN: Kicsoda? Ja, értem. Ma nem lesz itt semmiféle takarítás.

HELENA: Herr Doktor!

DR. PETER HARTMANN: Ne sápítozzon itt kérem, hanem azonnal hagyja el a szobámat!

HELENA *(zsebében megcsörren a telefon)*: Igen Herr Direktor! Pont nála vagyok! Igenis, azonnal! Értem! *(kikapcsolja, majd visszacsúsztatja a telefont a zsebébe)* Herr Direktor kéri, hogy azonnal vigyem le az irodájába!

DR. PETER HARTMANN: Vigye el a kezét, le tudok menni magam is.

HELENA: De Herr Doktor!

DR. PETER HARTMANN: Ne játsszon a türelmemmel, még képes vagyok a liftet használni! Egy emelet, az Isten áldja meg! *(kihajtja kerekesszékét a szobából)*

HELENA *(ismét előveszi a telefonját)*: Herr Direktor, elnézést, de Herr Doktor Hartmann nagyon ingerült, és visszautasította a segítségemet. Egyedül tart az irodája felé. Igen, természetesen. Köszönöm. Akkor később. *(lehajol, felemel egy vázlatot, megnézi, majd visszadobja a padlóra, éppen menni készül, amikor Johanna lép a szobába)* Frau Hartmann!

Odakint egyre jobban esik az eső.

JOHANNA: Helena! Üdvözlöm! Hol van a férjem? Azt hittem sétálnak, bejártam az egész parkot, de nem találtam magukra.

HELENA: Herr Doktor jelenleg Herr Direktornál van.

JOHANNA: Az irodájában?

HELENA: Igen, de szépen kérem, most ne menjen oda!

JOHANNA: Helena, kissé túllépi a hatáskörét!

HELENA: Nem hinném Frau Hartmann, ugyanis Herr Direktor négy szemközt szeretne beszélni Herr Doktorral, bizalmasan.

JOHANNA: De én a felesége vagyok!

HELENA: Kérem, ne engem hibáztasson, én csak az utasítást követem!

JOHANNA: Hát akkor kit hibáztassak?

HELENA: A takarítónőt.

JOHANNA: Miket beszél itt összevissza?

HELENA: Jól hallotta, a takarítónőt. Ő az oka mindennek.

JOHANNA: Most már végképp nem értek semmit.

HELENA: Az a nő, alaposan felforgatta Herr Doktor életét.

JOHANNA: Na, ne nevetessen! Az, akit a folyosón láttam?

HELENA: Nem, egy másik.

JOHANNA: Magyarázza el kérem, mert tudni akarom mi folyik itt!

HELENA: Idejött helyettesíteni egy hónapot, most a másodikon folytatja tovább a munkáját.

JOHANNA: Ez engem egy cseppet sem érdekel. Mi köze a férjemhez?

HELENA: Valahogy összelekedtek.

JOHANNA: Hogyan kérem?!

HELENA: Úgy, ahogy mondom. Állandóan lejárkál a másodikról Herr Doktorhoz. Herr Doktor miatta nem szedi be a gyógyszereit. Mindenkiel kiabál, csak ezzel a nővel kedves.

JOHANNA: És én erről miért csak most tudok?

HELENA: Először meg akartam bizonyosodni, hogy nem tévedek. Nem szeretnék igazságtalanul bárkit is meghurcolni.

JOHANNA: És? Megbizonyosodott?

HELENA: Igen, pont az előbb, amikor le akartam vinni sétálni Herr Doktort. Itt voltak kettesben.

JOHANNA: Képtelenség. Talán félreértette.

HELENA: Ez nem az első eset. Amióta másik osztályon van, azóta naponta látogatja Herr Doktort a szobájában.

JOHANNA: Egy takarító?

HELENA: Úgy ahogy mondom. Ki tudja, mit akar?

JOHANNA: Ezért kellett a férjemnek az igazgatóhoz menni?

HELENA: A gyógyszerek miatt. Jelenleg valamiféle alternatív megoldást keresnek, hogy Herr Doktor elégedett legyen. Úgy tesz, mintha bevinné a gyógyszereket, aztán hánytatja magát. Szinte kimossa a gyomrából a tablettákat. Nem tudunk mit tenni ellene.

JOHANNA: Pontosan azért van itt, hogy megfelelő egészségügyi ellátásban legyen része, és nem tudnak mit tenni ellene? Helena, nagyot csalódtam magában!

HELENA: Ne mondja ezt, ez idáig pontosan követtem az utasításait!

JOHANNA: Ha valóban azt tette, akkor hogy fajulhattak el idáig a dolgok? Hogy nem rúgták még ki ezt a nőszemélyt? Egyáltalán, hogy volt bátorsága a férjem közelébe kerülni?

HELENA: Miért nem tőle kérdi? Én nem hibáztam semmiben!

JOHANNA: Igaza van. Hívja ide, beszélni akarok vele!

HELENA: Én? Milyen indokkal hívjam le?

JOHANNA: Ne legyen már ennyire ostoba!

HELENA *(előveszi a zsebéből a telefont)*: Nikoletta, itt Helena az egyesről. Kérlek, küld le a takarítónőket Herr Doktor Hartmann szobájába! Herr Doktor beszélni szeretne vele. Nem tartja fel sokáig. Köszönöm.

JOHANNA: Ugye, hogy meg tudja oldani? Mindig is értékeltem a kreatív embereket.

HELENA: Mi történik, ha közben Herr Doktor is visszatér?

JOHANNA: Ahogy Jonast ismerem, a beszélgetésük eltart egy darabig.

HELENA: Nem szeretnék bajba kerülni, hamarosan szakvizsgázom.

JOHANNA: Ha valaki bajba kerül az nem maga lesz. Elhiheti nekem.

Kopogás.

NELLY (*lép be*): Mi történ Herr Doktor Peter Hartmann? Olyan gyorsan jöttem, ahogy csak tudtam. Nikoletta nővér szólta, hogy (*Johannát és Helenát látva elakad, majd rövid csend után*) Elnézést, talán félreértettem a nővért. (*vissza akar fordulni, azonban Johanna megállítja*)

JOHANNA: Csak ne olyan hevesen, beszélni akarok magával.

NELLY: Nem értem miért?

JOHANNA: Szóval, nem érti.

NELLY: Fogalmam sincs, de ha mondani szeretne valamit, kérem tegye, mert vissza kell mennem dolgozni.

JOHANNA: Tudja ki vagyok?

NELLY: Láttam néhányszor, amikor ezen a szinten takarítottam.

JOHANNA: Ezek szerint, tisztában vele, hogy a férjemet jövőre látogatni.

NELLY: Természetesen.

JOHANNA: Maga ápoló? Terapeuta? Netán orvos?

NELLY: Egyik sem.

JOHANNA: Megmondaná, akkor mit keres itt délelőttönként a férjem szobájában?

NELLY: Amennyiben felelősségre akar vonni, nem értem mit keres itt Helena nővér?

JOHANNA: Tanúként van jelen.

NELLY: Rendben. Akkor én most visszamegyek dolgozni, és ha Herr Doktor Peter Hartmann visszajön, közösen tisztázzuk a helyzetet. Természetesen Helena nővér nélkül. És ha most megbocsájt!

JOHANNA: Hogy merészeli? Mit képzelsz magáról? Milyen hangot használ velem szemben?

NELLY: Frau Hartmann, természetesen a rendelkezésére állok, de a jelenlegi helyzet nem alkalmas erre.

JOHANNA: Idefigyeljen *hölgyem*, azt gondolja megússza ennyivel?

NELLY: Amennyiben a felettesemhez fordul a panaszával, nem tartom vissza. Bármit is tettem, vállalom érte a felelősséget.

JOHANNA: Tudni akarom, nem, követelem, mondja meg, mire számít a férjemtől?

NELLY: Az égvilágon semmire. Mit is akarhatnék?(megindul az ajtó felé)

JOHANNA: Helena, ki ne engedje! Még nem fejeztem be!

HELENA: Frau Hartmann!

JOHANNA: Ki ne engedje a bestiát!

NELLY (*visszafordul*): Asszonyom, a felelősségre vonásnak van egy emberi, és egy hivatalos útja. Bármelyiket választja, mint mondtam, rendelkezésére állok. Azonban nem vagyok hajlandó eltérni ezt a bánásmódot.

JOHANNA: Beszéljen már rendesen németül! A felét sem értem meg, amit mond!

NELLY: Helena nővér arcát látva, nagyon is érthető volt, amit mondtam.

JOHANNA: Nézzenek oda! Kioktat egy analfabéta!

NELLY: Kérem?

JOHANNA: Odahaza, a bádogházban nem tanították jó modorra?

NELLY: Magyar vagyok, nem mexikói.

JOHANNA: Ugyanaz. Nyomor, tudatlanság, korrupció.

NELLY: Ezt nem hallgatom tovább.

JOHANNA: Még hogy semmit sem akar a férjemtől? Ki akarja használni a gyengeségét, hogy letelepedhessen a Kánaánban!

NELLY: Herr Doktor Peter Hartmann a legjobb ember, akit volt szerencsém megismerni. Kánaán? Magának talán, nekem nem.

JOHANNA: Hát innen fúj a szél! Mégis igazam volt, amikor azt állítottam, hogy a férjem által akar kedvezőbb helyzetbe kerülni!

NELLY (*Helena felé*): Helena nővér, kérem, álljon el az utamból.

HELENA: És ha nem teszem? Nekem jön?

NELLY: Tessék?

HELENA: Csak nyugodtam, felkészültem mindenre.

DR. PETER HARTMANN (*jelenik meg az ajtóban*): Az nem olyan biztos! Mi történik itt? Helena?

HELENA: Herr Doktor, ez a takarító udvariatlan a feleségével. Én csak rendreutasítom.

DR. PETER HARTMANN: Maga? Milyen jogon? Mi van itt? Törvényszéki kihallgatás? (*Helena felé*) Kifelé! (*Nelly felé*) Nelly, kérem, most hagyjon magunkra a *feleségemmel*. Köszönöm.

HELENA (*kifelé menet Johannához*): Nem megmondtam?

NELLY: Engedelmelemmel. (*elhagyja a szobát*)

DR. PETER HARTMANN: Nos, Johanna, hallgatlak.

JOHANNA: Mit művelt veled ez a cseléd? Teljesen magába bolondított.

DR. PETER HARTMANN: Az a te legfőbb bajod, hogy minden nőben a vetélytársad látod. Nem is értem, miért pont Helenára esett a választásod, amikor egy valódi milói Vénusz!

JOHANNA: Mert ő, tudod...

DR. PETER HARTMANN: Nem, nem tudom. Mondd ki!

JOHANNA: A nőket szereti.

DR. PETER HARTMANN: Honnan veszed?

JOHANNA: Hallottam.

DR. PETER HARTMANN: Helena, a Sürgősségi Korház vezető orvosának a barátnője.

JOHANNA: Csak mondod.

DR. PETER HARTMANN: Valóban? Kérdezd meg tőle.

JOHANNA: Akkor miért nem ott dolgozik?

DR. PETER HARTMANN: Pontosan ezért.

JOHANNA: Biztosan tévedsz.

DR. PETER HARTMANN: Annyira elvakít a féltékenység, hogy nem látod a valóságot! A látszatnak hiszel!

JOHANNA: Ezek szerint a takarítóval kapcsolatban is tévedek?

DR. PETER HARTMANN: Vele kapcsolatban a legjobban. Ha megismernéd, milyen tiszta lélek, elszégyellnéd magad.

JOHANNA: Egy angyallal kell versenybe szállnom?

DR. PETER HARTMANN: Egek, még mindig nem hagyod abba?

JOHANNA: Valld be, mit jelent számodra!

DR. PETER HARTMANN: Kihozol a béketűrésemből, és olyat találok mondani, ami később már visszavonhatatlan.

JOHANNA: Mit látsz benne, amit bennem nem?

DR. PETER HARTMANN: Jobb lesz, ha most te is elmész.

JOHANNA: Nem, amíg nem kapok magyarázatot!

DR. PETER HARTMANN: Magyarázatot? Mire?

JOHANNA: A kettőtök kapcsolatára!

DR. PETER HARTMANN: Johanna! Segítséggel megyek a toalettre! Miről beszélsz az ég szerelmére?

JOHANNA: Pont egy ilyen nővel alázol meg? Egy balkáni szukával? Egy bugris paraszttal? Micsoda szégyen!

DR. PETER HARTMANN: Most már értem! Nem tudod kitörölni a felmenőidet az emlékezetedből!

JOHANNA: Kikérem magamnak! Én itt születtem, német az anyám! Ne hasonlíts össze a szajháddal!

DR. PETER HARTMANN: Hagyd abba!

JOHANNA (*végigsöpör a tervezőasztalon heverő vázlatokon, amelyekből néhány a padlóra hull*): Mi ez itt? Még van képed letagadni? Le is rajzoltad! Itt a bizonyíték!

DR. PETER HARTMANN: Mire? A torz agyszüleményedre? A beteges bizalmatlanságodra? Most már tényleg elég! Látni sem akarlak! Megértetted?!

JOHANNA: Kirúgatom, tönkreteszem, te pedig kedvesem hazajössz velem! Nem vagy teljes szellemi képességed tudatában!

DR. PETER HARTMANN: Te!

Erős kopogás.

JAN (*nyitja az ajtót, és azonnal belép*): Elnézést, ebédidő van. Herr Doktor, betolhatom az ebédlőbe?

DR. PETER HARTMANN: Természetesen Jan, köszönöm.

JAN (*megindul a kerekesszékkal*): Viszont látásra Frau Hartmann!

Johanna még mindig szótlánul áll, amikor Leila jelenik meg.

LEILA: Bocsánat, de már régóta várok, hogy végre kitakarítsam a szobát. Jöhetek?

Johanna egy szó nélkül elviharzik. Leila a tervezőasztal elé lép, összeszedi a padlóról a vázlatokat és a szemeteszsákba hajítja.

9.

Zuhog az eső, hallani a szél erejét. DR. Peter Hartmann az erkélyajtónál ül, és néz kifelé. A szobában rendetlenség.

NELLY (*kopogtat, majd beszél*): Bejöhetek?

Nem kap választ, mégis belép.

NELLY: Herr Doktor Peter Hartmann!

DR. PETER HARTMANN: Ön az, Nelly? Jöjjön, hadd lássam!

Nelly közelebb lép, DR. Peter Hartmann megfogja a kezét.

DR. PETER HARTMANN: Mit művelt a gyönyörű hosszú hajával?

NELLY: Levágattam.

DR. PETER HARTMANN: Érzem, mit akar mondani, de ne tegye. Ki ne mondja. Nem akarom hallani.

NELLY: Boldog vagyok, hogy megismerhettem.

DR. PETER HARTMANN: Ugye nem búcsúzik? Itt marad, ha nem is ebben az intézményben, de ebben a városban. Itt a közelben.

NELLY: Nagyon sajnálom, ami a vázlataival történt.

DR. PETER HARTMANN: Ne sajnálja. Azok pótolhatók.

NELLY : Tudom mennyire fontosak voltak az ön számára.

DR. PETER HARTMANN: Jobban fáj, ha magamra hagy. Elveszek.

NELLY: A boldogság röpké pillanatok láncolata, mely behálózza az életünket. Gondoljon mindig erre, és legyen hálás érte, mert nagyon sokan megkövültek a csalódástól. Mi pedig élünk, szeretünk, remélünk.

DR. PETER HARTMANN: Képtelen vagyok elfogadni a döntését. Biztos, hogy jól átgondolta ezt a lépést?

NELLY: Itt egy *senki* vagyok, és az is maradok. Nincs értelme maradni. Otthon vagyok *valaki*. Ha már újra kell kezdenem, akkor az történjen a szeretteim között, ahol az anyanyelvemen szólnak hozzám. Ahol nem alszom egy összeeszkábált bérletágyon idegen emberek közt. Ahol még nehezebb, mint itt, azonban mellettem áll a családom.

DR. PETER HARTMANN: És miből fog megélni? Hiszen azért jött ki, hogy megoldást találjon az anyagi helyzetére.

NELLY: Csakhogy nem találtam.

DR. PETER HARTMANN: Segíteni akarok! Találunk egy jobban fizető állást!

NELLY: Eddig szembe úsztam az árral, és nem jutottam semmire. Másik utat kell választanom. Nem tudok tovább így vegetálni. Belehalok. A saját életemet akarom élni. Havasi Nelly egyedi életét, mely nem cserélhető fel senkiével sem.

DR. Peter Hartmann átöleli Nelly derekát.

NELLY: Búcsúzóul megcsókolhatom? *(lehajol és csókokkal halmozzák el egymás arcát)* Ön sír?

DR. PETER HARTMANN: Amolyan méregtelenítő könnyezésnek nevezném.

NELLY: Mennem, mennem kell...

DR. PETER HARTMANN: Hát mégiscsak el kell engednem. Menjen, keresse a saját útját, és szívemből kívánom, találja meg. Megígéri, hogy nem hagy kétségek között? Megírja mi történt önnel, és tartjuk a kapcsolatot?

NELLY: Írni fogok.

DR. PETER HARTMANN: Ígérje meg!

NELLY: Megígérem.

HELENA *(lép be, Nelly ellép a kerekesszéktől, és hátat fordít a nővérnek)*: Nem akarok zavarni, majd később visszajövök! *(megfordul, és kisiet a szobából)*

NELLY: Én is megyek. Isten önnel!

DR. PETER HARTMANN: Nelly, várjon!

Nelly halkán behúzza maga mögött az ajtót. DR. Peter Hartmann a sürgősségi hívóhoz hajtja a kerekesszéket, és megnyomja.

HELENA *(futva tér vissza)*: Mi történt Herr Doktor? Rosszul van?

DR. PETER HARTMANN: Hol van Jan?

HELENA: Ma éjszakás.

DR. PETER HARTMANN: Akkor maga, vigyen le az alagsorba! Gyorsan!

HELENA: Az alagsorba? Miért?

DR. PETER HARTMANN: Ne kérdezzen, hanem vigyen!

HELENA: Herr Doktor, ez lehetetlen!

DR. PETER HARTMANN: Sürgősen utol kell érnem! Ha nem segít, akkor egyedül megyek!

HELENA: Herr Doktor, kérem, segítek, segítek! Csak nyugodjon meg!

DR. PETER HARTMANN: Muszáj beszélnem vele, nem adtam oda neki! Nem adtam oda neki!

HELENA *(előveszi a telefonját)*: Szóljanak Nelly Havasinak, hogy azonnal jöjjön vissza, mert Herr Doktor rosszul van! Már elindult? Hova?! Azonnal megyek!*(kiszalad a szobából)*

A vihar fokozódik, egyre erősebben hallani. Helena visszatér, mögötte Nellyvel.

NELLY Herr Doktor Peter Hartmann, kérem! *(Helena eltávolodik)*

DR. PETER HARTMANN: Elfelejtettem odaadni! Kiment a fejemből! *(egy összetekert vásznat nyújt Nelly felé)*

NELLY *(szétnyitja a tekercest)*: De hisz ez a festménye! A sorozat utolsó képe! Nem fogadhatom el! *(Helena csendben kimegy a szobából)*

DR. PETER HARTMANN: Ezt az üzenetet vigye magával, hogy mindig van remény!

NELLY: Én...

DR. PETER HARTMANN: Sose felejtsem el.

NELLY: Hogy is tudnám?

DR. PETER HARTMANN: És most menjen, Isten önnel! Ne nézzon hátra, csak menjen...

Nelly elhagyja a szobát. DR. Peter Hartmann bekapcsolja a hifit, és vadul hajtani kezdi magát a szobában fel-s alá. Hirtelen megáll, előkeresi a pipáját, és rágyújt. Helena jelenik meg, injekciós tűvel a kezében.

DR. PETER HARTMANN: Maga meg mit csinál?!

HELENA: Beadok egy injekciót Herr Doktor! Ettől hamarosan lenyugszik!

DR. PETER HARTMANN: Maga még csak nem is nővér! Hogy merészeli?! A közelemben ne jöjjön! *(ahogy hadakozik, kiejti a pipát a kezéből)*

HELENA: Muszáj beadnom, hogy lenyugodjon! Engedje kérem, nem akarok erőszakos lenni!

DR. PETER HARTMANN: Menjen innen! Átkozott! Ne merjen a közelemben jönni! *(tör-zúz amihez csak hozzáér)*

HELENA *(megnyomja a sürgősségi csengőt)*: Segítsen már valaki! Herr Doktornak rohama van!...Mi ez a szag?! Mi füstöl?! Valami ég!

Megszólal a tűzriasztó, hallani, hogy többen rohannak a szoba felé.

10.

Sötét színpad.

JAN: Herr Doktor.

DR. PETER HARTMANN: Itt vagyok Jan.

JAN: Megengedi, hogy lámpát kapcsoljak?

DR. PETER HARTMANN: Senkit sem akarok látni.

JAN: Nincs ez így jól Herr Doktor. Napok óta ül a sötétben. Azt fogják gondolni, hogy megbolondult. Pedig én tudom, hogy nem.

DR. PETER HARTMANN: Mondja Jan, megtenne nekem egy szívességet?

11.

Világos színpad. Leila Dr. Peter Hartmann szobáját takarítja. Mellette egyenruhában az új takarító portalanít.

LEILA: Hagyd ezt abba, a sarkokat kell leginkább portalanítani!

ÚJ TAKARÍTÓ: Én nem érteni! Mit csinálni?

LEILA: Miért kapom ezt a büntetést? Megbolondulok!

ÚJ TAKARÍTÓ: Nem lenni mérges! Mutatni mit csinálni!

LEILA: Figyelj a sarkokra, azok a *kritikus pontok*.

ÚJ TAKARÍTÓ: Nem érteni.

LEILA: Nem érdekes. Mutatom.

ÚJ TAKARÍTÓ: Érteni mit mondani, és csinálni. Ki lakni itt?

LEILA: Egy örült művész. De elment. Lassan már egy éve. Szerencsére! Csak azt nem értem, miért tartják még mindig fenn a szobáját?

ÚJ TAKARÍTÓ: Itt lenni egy levél.

LEILA: Miről beszélsz? Hol?

ÚJ TAKARÍTÓ: A kis asztal. Ott alul. Most leesni, ahogy porolni.

LEILA (*a dohányzóasztal alatt lévő levél után nyúl*): Ez most érkezett. Külföldről.

ÚJ TAKARÍTÓ: Mit csinálni? Ezt nem szabad!

LEILA (*felbontja a levelet*): Úgy sem jön vissza!

ÚJ TAKARÍTÓ: De...

LEILA: Hallgass már el!

NELLY HANGJA: „*Kedves Peter,*

eddig váraкоztam a levélírással, mert kizárólag csak örömhírt akartam közölni Önnel.

Az elmúlt egy év gyorsabban telt el, mint gondoltam, még szusszanásra is alig maradt időm.

De megérte!

Olyan erővel, és bizalommal kezdtem el építeni új jövőmet, hogy minden sikerült, amibe csak belevágtam.

Jelenleg egy egészségügyi alapítványnál dolgozom, a saját projektemmel. Úgy érzem, megtaláltam azt az utat, melyet már évek óta kerestem. Boldog vagyok.

Az a három hónap, az ápolócentrumban, örökre az emlékezetembe véste magát.

A sors ismét bebizonyította, hogy mindaz, amit fájdalomként élünk meg, később, tapasztalatként a hasznunkat szolgálja.

A festménye csodálatos érzéssel tölt el, akárhányszor csak rápillantok. Ott van mellettem a hálósobám falán.

Ma, pompás színekben fürdött a napfelkelte. Szélesre tártam az ablakot, és magamba szippantottam a hajnal friss illatát. A susogó fák levelei között áttört egy apró fénysugár, és hosszan nyújtózott, míg el nem érte a festményen a reménység szimbólumát.

Bevallom, abban a pillanatban annyira csordultig telt a szívem szeretettel, és hálával, hogy egyperces utat engedtem a méregtelenítő sírásnak.

Remélem Ön is megtalálta az utat a boldogsághoz! A viszont látásig!

Szeretettel ölelem,

Nelly”

LEILA: Na de ilyet!

ÚJ TAKARÍTÓ: Jaj, mit csinálni? Baj lenni, ha valaki meglátni!

LEILA: Ugyan már, ez a bolond ember Írországba utazott, egy ápolóval! Nem jön vissza! Ez pedig csak szemét, amit ki kell dobni! *(apró darabokra tépi a levelet, és a szemeteszsákba dobja)*

12.

Sötét színpad.

DR. PETER HARTMANN *(hangja boldogan)*: Gyorsabban, Jan, gyorsabban! Fussunk versenyt a széllel!

VÉGE

FÜGGÖNY

TAPSREND

2016. München

A Katona József drámaíró pályázat különdíjas drámája, Kecskemét, 2016.